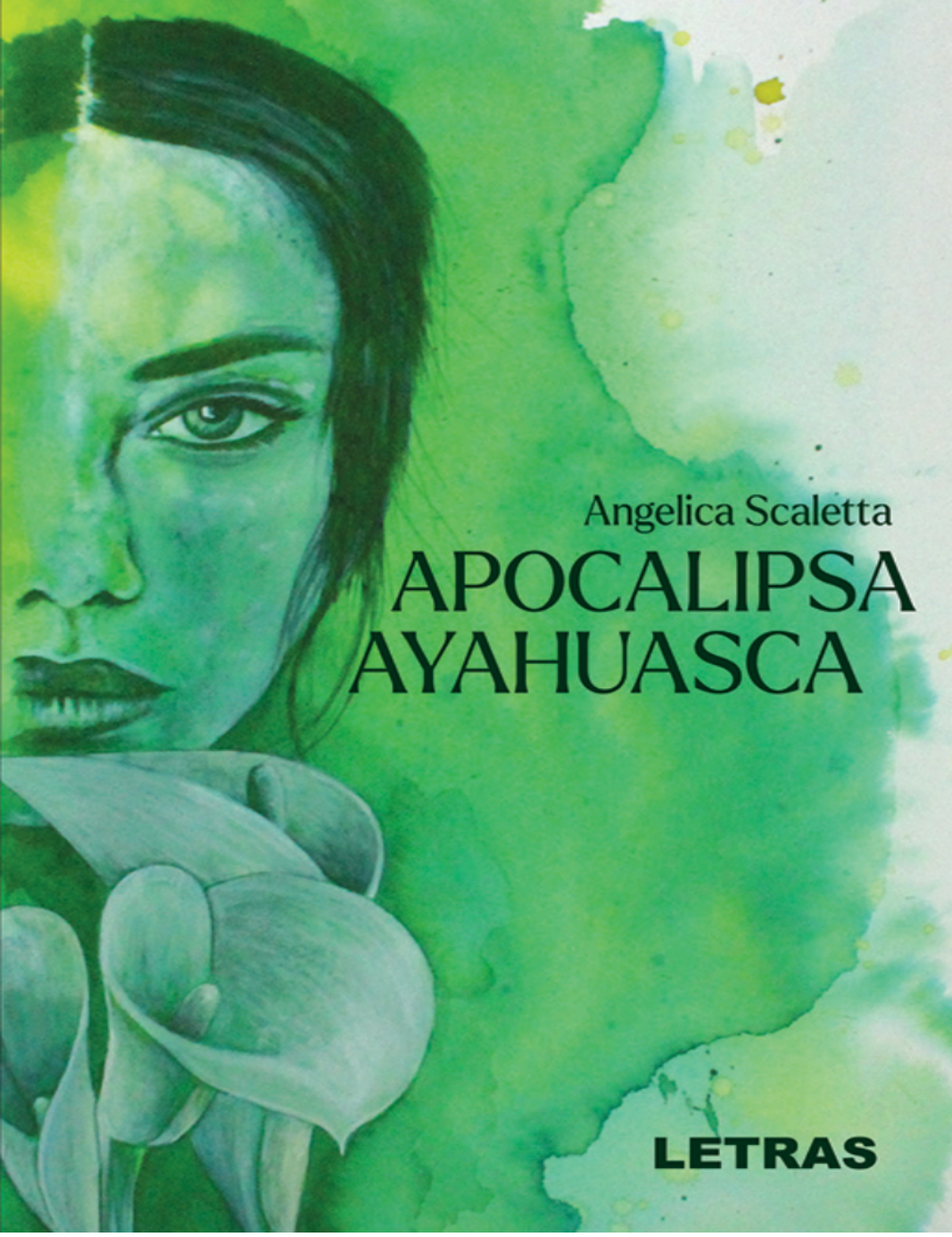

Angelica Scaletta

APOCALIPSA AYAHUASCA

LETRAS

Angelica Scaletta

APOCALIPSA AYAHUASCA

LETRAS
Promovăm autorii români

Copyright

Apocalipsa Ayahuasca / Angelica Scaletta

ISBN eBook ePub: 978-630-312-117-8

CREDITE:
Traducător: Eleonora-Simina Dobrescu

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.
Copyright 2023, Angelica Scaletta
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.
Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844
Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.letras.ro
contact@letras.ro

CUPRINS

COPYRIGHT

1. „AYA, ADICĂ SUFLET”

2. FUGA DIN TABĂRĂ

3. O NOAPTE ÎN JUNGLĂ

4. CAMERA 248

5. ZBORUL 109

REFERINȚE

1. „Aya, adică suflet”

Treizeci de oameni formând un cerc în jurul șamanului, în coliba cea mare. Ore întregi de meditație, incantații, și în sfârșit eram considerați pregătiți pentru ceremonie. Sau experiment, așa cum îl vedeam eu. Spuneți-i cum vreți, dar eu nu mă simțeam deloc pregătită.

În primul rând, am ajuns târziu. Nu știu dacă a fost o întârziere elegantă, dar măcar cu ceva stil, îmi place să cred, pentru că, fără știrea nimănui, aveam o mașină închiriată și un șofer care a parcat la niciun kilometru și jumătate de tabără. Toți ceilalți făcuseră o plimbare mult mai lungă prin junglă, gonind țânțarii și încercând să nu se gândească la șerpi.

De asemenea, am ignorat regulile privind consumul de alcool și de medicamente, precum și o mulțime de alte reguli mărunte pe care mi le-au trimis. Aveam niște emoții groaznice, iar cele câteva înghițituri de pisco sour al locului pe care le băusem în mașină mă ajutau să mă calmez. Dar nu în totalitate.

Am aruncat o privire în jurul cercului. Cine erau acești oameni? Nu-mi plăceau; nu-mi plăcea aura deprimantă pe care păreau să o emane, ca pe transpirație. Da, și asta. Oare când făcuse ultima dată vreunul dintre ei un duș?

Nu-mi doream ca tot ceea ce urma să experimentez să fie un eveniment public. Ar fi fost corect dacă ar fi participat toți, însă doar zece dintre noi și-au luat acest angajament. Ceea ce însemna că existau douăzeci de spectatori, voyeuri, care așteptau cu nerăbdare să ne savureze strigătele, hohotele, plânsetele de extaz sau de disperare. Cine știe ce am fi putut face? Dacă am fi ajuns să dansăm dezbrăcați?

Nu călătorisem mii de kilometri pentru a oferi un spectacol.

Dar pentru ce venisem? Înțelegere, vindecare, alinare a durerii, îndrumare pe o nouă cale a vieții mele? Ayahuasca, o poțiune preparată din tulpină de Banisteriopsis caapi și frunze de arbust Chacruna, oferea toate cele de mai sus. Dar în timp ce susținătorii acesteia vorbeau în mod liniștitor despre efectul terapeutic al consumului, nimeni nu putea spune cum va reacționa fiecare individ la ceea ce toți conveniseră că este o experiență puternică de transformare a minții. De aceea, dacă te hotărăști să o consumi, trebuie să vii într-un loc ca acesta, unde un șaman se ocupă de proceduri și unde există oameni care te pot ajuta, sprijini și proteja în cazul în care ai un *trip* nasol.

Șamanul, o femeie, era acum aplecată asupra oalei sale, amestecând pentru ultima dată, înainte de a o turna în niște recipiente mici, ca niște pahare

de shot.

Oala era afară când am ajuns eu, un cazan bombat, cu fundul gros, lins de flăcări jucăușe.

Am privit cum șamanul rupea frunzele în bucăți și le punea în lichidul brun, care fierbea la foc mic. M-am apropiat de ea, pentru a mirosi. La ce mă așteptam – cel mai nou parfum de la Chanel? Mirosea neplăcut. Semăna cu borșul de iarbă și urzici pe care obișnuiam să-l fierbem în pădure când eram copii, ne provocam unii pe alții să bem și apoi ne prăbușeam în tufișuri din cauza mirosului atât de respingător. Dar acum aveam de gând să beau licoarea vrăjitoarei, oricât de dezgustătoare ar fi fost.

Femeia șaman se afla la jumătatea cercului, înmânând doza fiecăruia dintre participanți, împreună cu acoliții ei. Fiecare își ducea paharul la nas, încercând să intuiască ce ascundea, așteptând semnalul șamanului de a bea.

Nu și eu. Eram sătulă de această parodie a masei. Nu aveam nevoie de permisiunea preotesei.

Pentru mine era știință, nu religie. Voiam să văd dacă Aya era așa cum fusese descrisă; dacă putea dezvălui ce era ascuns în adâncul psihicului meu, al sufletului meu, pe care le ignoram; dacă putea atenua durerea pierderii, a trădării, a acrei iubiri care îmi chinuiau viața – și să ofere noi perspective de speranță și fericire.

Rândul meu. O mână întinsă în față îmi oferea micul pahar.

Aproape că l-am smuls. Nu aveam de gând să mai aștept nici măcar o secundă. Abia dacă am avut timp să strâmb nasul din cauza duhorii, l-am dat pe gât, aruncând paharul peste umăr ca un rusnac petrecăreț.

Nu mai există cale de întoarcere. M-am simțit ca Alice după ce a sorbit din sticla pe care scria „Bea-mă!”. Ce aventură extraordinară aveam să trăiesc? Ce fel de Țara Minunilor urma să explorez?

După ce licoarea a fost împărțită, ne-am întins pe saltele, cu picioarele spre centrul cercului. Saltelele erau subțiri, pătate și urât mirositoare, iar fiecare dintre noi avea câte o găleată lângă el, în cazul în care i se făcea rău.

Lumânările s-au stins, generând un întuneric liniștitor, în afară de mici licăriri ciudate de lumină care își făceau loc prin pereții și acoperișul colibei.

Șamanul a început o incantație blândă, ritmată, pentru a ne conduce în adâncurile necunoscutului, dincolo de calea bine bătătorită a cotidianului de care ne doream cu ardoare să scăpăm.

Am închis ochii și am așteptat. Rai sau Iad... să vină!

*

La început, eram doar o turistă transpirată din junglă, întinsă pe spate

într-un cerc format din alții ca mine. Incantațiile continuau, ca un zgomot de fundal pentru liniștirea conștientului. Timpul a încetinit. Respirația devenea mai ritmată și se întrerupea în gemete și plânsete ușoare care se împleteau în țesătura sonoră generală. Încă nu simțeam nevoia să gem. Nu simțeam nimic. Oare asta era tot? Nu-mi inspira absolut nimic. Dar poate că mă monitorizam prea strict, sabotând experiența prin faptul că eram prea nerăbdătoare să o am.

Lasă-ți mintea să plutească liberă... liberă ca o albină, zburând din floare în floare, polenizând... po... le... ni.. zând...

Și, din senin, a apărut ea.

Cine?

Regina... Regina albinelor... stăpâna stupului murmurător. Dar ea nu era o albină, era o amazoană, o zeiță, o femeie cu prezență și putere. O putere imensă.

Stăteam în picioare, una în fața celeilalte, amândouă, goale. Am privit, hipnotizată. Regina devenea tot mai mare. Mai înaltă, da, dar și mai mare în fiecare parte: sânii ei se umflau ca pepenii din fanteziile masculine. Dar am realizat că era și fantezia mea. Îmi plăceau sânii ei. Voiam să-i ating. Îmi doream și eu sâni ca aceia. Mi-am întins mâna către ea și, odată cu mine, și ea. Era ca și cum făceam această mișcare în oglindă. Și, spre uimirea mea, spre bucuria mea, simțeam că și sânii mei înfloreau.

Dar asta nu era tot. Regina zeiță se extindea și în partea de jos. Șoldurile i se lățeau. La fel și ale mele. Treceam prin aceeași transformare.

Apoi, s-a întors să-mi arate posteriorul ei, care se dilata ca o minge de plajă. Voiam ca și al meu să facă la fel și, de îndată ce mi-am pus palmele pe fese, acestea au început să se mărească, asemenea unor dovleci premiați.

Eram complete – două regine războinice, două amazoane atotputernice, pregătite să domine complet mulțimea de specimene masculine abjecte care se înghesuiau acum spre noi, cu limbile atârnând, cu micile lor penisuri patetice fluturând. M-am trezit înconjurată de aceste creaturi pigmee, care se uitau la sânii mei, cu ochii arzând de poftă.

Poftiți, băieți!

M-am aplecat, îndreptându-mi sânii spre limbile lor salivând. Se luptau pentru poziții, încercând să fie primii care să sugă și să savureze... Mi-am pipăit sfârcurile, care se întăreau ca niște robinete. Și, precum de la robinete, au țâșnit brusc jeturi mari de lapte, cu presiune, măturând rândurile de fețe ridicate.

Urlau, în timp ce se zbăteau în spasmele morții. Și cât de bine mă simțeam croindu-mi drum printre mormanele de trupuri electrocutate, bucurându-mă de prăpădul pe care îl făcea sora mea.

Avea și ea admiratorii săi. Dar ai ei erau, mai degrabă, concentrați asupra posteriorului ei gigantic decât pe sânii ei. Se târau, cu fundulețele osoase în aer, cu penisul și scrotul lor palid legănându-se ca Sfântul Cristofor de plastic care atârna la oglinda din mașina mea închiriată. Se adulmecau și se plesneau unul pe celălalt, dar singura lor preocupare era tunelul întunecat din fața lor, care a început să se miște ușor. Sora mea, zeița, îi luă la plimbare. Înaintând, fesele ei se ridicau și coborau ca o mașinărie frumoasă și unsă. Haita de câini o urma, cu nasul ascuțit și umed adulmecând mirosul dulce de fecale care îi înconjura.

Dezgustul mă copleșea, în timp ce urmăream acele pungi de spermă care se mișcau, expuse fără jenă, fără rușine, cuprinse de dorință, cerând-o, pregătiți de ripostă, pregătiți de pedeapsă.

E timpul pentru sânii cu electroșocuri.

Zap! Un geamăt, o convulsie, un țipăt sugrumat.

Zap, zap!

Încă două trupuri, pernă pentru picioarele mele.

Niciunul dintre semenii lor de gen nu a observat, atât de concentrați erau pe sursa satisfacției, posteriorul femeii.

Iar acum, se pare că dorința lor urma să fie satisfăcută.

Zeița s-a oprit, s-a lăsat încet în genunchi, despărțindu-și picioarele, asemănătoare unor trunchiuri de copac, și despărțindu-și fesele uriașe a lăsat la vedere orificiul adânc pe care erau fixate toate privirile.

Haita gâfâia, indivizii sprijinindu-se unul pe celălalt, pentru o poziționare cât mai bună.

E în regulă, băieți, părea să spună orificiul. Pe rând, unul câte unul. O să primiți cu toții o bucățică.

Doar nu putea să le ofere acestor nenorociți ceea ce era atât de evident că-și doreau, nu-i așa?

Gaura neagră a... răsuflat. Adulmecatul s-a intensificat, în timp ce un tremur colectiv a străbătut haita. Liderul a avansat, cu maxilarul plin de salivă.

Și apoi a venit. Un întuneric intens s-a întețit până la asfaltul dens, care a explodat cu o viteză înspăimântătoare, înghițind primul câine de vânătoare precum lava clocotită, învelindu-i întregul corp, împachetându-l într-un sarcofag aburind.

Cu o mișcare a coapselor, zeița și-a mutat tunul spre următorul, care era la fel de împietrit într-un potop de excremente. Pe măsură ce masacrul a continuat, m-am alăturat și eu, concentrându-mă fără milă asupra rândurilor din spate.

În sfârșit, misiunea noastră s-a încheiat, lăsând grămezi de trupuri electrocutate, unul peste altul, printre sicriele încă fierbinți create de partenera mea de anihilare.

Privindu-ne una pe cealaltă pe câmpul de exterminare, cu sânii noștri masivi în aer, am râs până când ochii noștri s-au topit în lacrimi. Am fost nevoite să ne susținem stomacul, atât de tare ne zdruncina râsul. M-am trezit rostogolindu-mă, gemând, gâfâind după aer și mi-am dat seama că încă eram pe salteaua mea din coliba comunală, înconjurată de ceilalți băutori de Aya care se luptau cu șocul produs de coșmarurile lor sau cu extazul prin care îi purtau viziunile lor.

Simțeam nevoia să ies. Aveam nevoie de propriul spațiu pentru a-mi descărca mintea. Nu aveam nimic de împărtășit cu alții.

Nu am avut o ieșire deosebit de demnă. Femeia șaman m-a prins de braț, în timp ce mă clătinam pe picioare, întrebându-mă ce s-a întâmplat.

—Am nevoie la toaletă, am izbucnit, îndepărtându-mă de ea.

Pentru o clipă, fusesem stăpâna Universului, o zeiță amazoană capabilă de un teribil măcel. Și acum trebuia să explic că aveam nevoie de o pauză de relaxare, ca un școlar care răspunde unui profesor autoritar.

Dar nu am răspuns nimănui. Am ieșit pe ușă, în lumina soarelui de după-amiază târzie. Nu mi-am dat seama că urma să fie încă lumină și m-am clătinat, încercând să mă orientez fără să cad.

Am văzut șopronul care adăpostea groapa ce reprezenta conceptul local despre salubritate și m-am gândit că ar trebui să mă refugiez acolo.

Mirosul m-a făcut să ies din nou.

Aveam nevoie de spațiul meu, de muzica mea, de parfumul meu purificator (Chanel) și de o clipă pentru a mă întreba ce tocmai se întâmplase în capul meu, în interiorul meu. M-am întins pe pat, cu mintea precum o galaxie în implozie.

Eram cu adevărat o criminală în serie, psihopată, care urăște bărbații? Nu puteam nega entuziasmul de a acționa ca atare și plăcerea pe care mi-o dădea. Dacă Aya era un drog al adevărului, acesta era destul de categoric. Adorasem fiecare zvâcnire a sânilor mei cu electroșocuri și fusesem fascinată de felul în care partenera mea devasta totul în jur cu fecale din anusul ei, precum păianjenul monstruos din ***Stăpânul inelelor***.

Teroarea a fost reală, dar și bucuria. Și asta nu era ceva ce puteam lua cu mine în lumea cotidiană. Aș fi ajuns într-un azil. Dar trebuia să însemne ceva. Era atât de real, sentimentele erau atât de autentice. Era limpede că mă aflam încă sub influența „ceaiului”. Dar încă nu descoperisem totul.

Aveam dopurile în urechi acum și o muzică familiară îmi spăla sinapsele.

La fel ca Alice, trebuie să aștept și să văd ce se va mai întâmpla...

2. Fuga din tabără

M-am întors ca să evadez. Am crezut că mă pot odihni. Versurile familiare ale unor melodii cunoscute m-ar fi condus ușor înapoi, la cunoscut, la normal.

Cât de mult te poți înșela? Poate că ieșisem din coliba comunală, mă descotoroseam de suspinele și de strigătele celorlalți, dar mă aflam încă sub influența poțiunii. Fiecare parte a corpului meu era extrem de sensibilă. La o tomografie cerebrală, sinapsele mele ar fi arătat precum Calea Lactee. Iar în ceea ce privește restul corpului meu... era încă încărcat cu o sexualitate furtunoasă, care fusese activată în timpul măcelului.

În timp ce stăteam întinsă pe spate, am simțit cum muzica îmi curgea prin corp, cuprinzându-mă ca un spirit. Eu eram muzica. Corpul meu era cel care cânta. Muzica mă cânta pe mine – fiecare notă era o atingere, fiecare acord, o mișcare a degetelor pe griful chitarei. Am încercat să mă relaxez, am încercat să mă fac mai confortabilă, să mă adaptez.

Am vrut să particip și eu. Doar un deget, doar o mică indicație privind direcția pe care ar putea să o urmeze muzica. Dar m-am abținut. Muzica știa exact unde să meargă și ce voia să facă atunci când ajungea acolo.

Era deja acolo. Respirația mea încerca să țină pasul cu ea, să o oprească și să o stimuleze, în același timp, conștientă de fiecare nouă incursiune.

Basul și tobele erau deja încorporate, vibrând adânc în interiorul meu, într-o peșteră ușor luminată de senzații, o trambulină pe care chitaristul principal pășea ca un copil pe tocuri ascuțite, căutând noi unghiuri pentru a înfige notele tot mai adânc.

Și apoi vocea, atât de aproape de microfon, atât de intimă încât puteam simți fiecare respirație, fiecare promisiune de implorare, fiecare suspin de tânjire, fiecare geamăt de dorință.

Atât de ușor să intervin, să mă aplec și să anulez golul dintre vârful limbii și vârful incandescent al apetitului meu, să las vulcanul să explodeze, lava topită să curgă.

Ce m-a împiedicat?

Certitudinea că voi fi auzită, tare și clar, în toată tabăra și dezonorată ca o fetiță răsfățată, concentrată asupra ei, în loc să se implice în experiența de grup.

Și, apoi, a fost și conștientizarea faptului că eu dețineam controlul, fără un partener cu idei proprii, despre ce ar trebui să facem în continuare, fără a avea de satisfăcut nevoile altcuiva.

Pentru prima dată, bula nu trebuia să se spargă, barajul nu trebuia să cedeze, paharul plin nu trebuia să dea pe-afară.

Era un orgasm cerebral, orgasmul meu cerebral. Puteam continua plimbarea pe culmile sale, puteam continua să patinez pe firul său de sârmă, atât timp cât mă concentram. Puteam continua să fiu DJ-ul propriului meu playlist, să schimb atmosfera, să ajustez ritmul, să personalizez acest eveniment de neuitat pentru un singur scop: extazul meu.

Și așa am făcut. Iar dacă vreți și voi să gustați din selecția mea, iat-o: The Miracle, Every Breaking Wave, California, Volcano, This Is Where You Can Reach Me (deși adevărul este că, în acel moment, eram cu mult în afara razei de acțiune a oricui).

Dar să am propria supernova a unui concert U2 chiar în creierul meu nu a fost nici pe departe limita ambiției mele. Cu Aya încă circulându-mi prin vene, am vrut mai mult. Am vrut tot ce puteam avea.

Îmi doream o reprezentație pe scenă, un spectacol în care să fiu eu vedeta zilei.

*

Așadar, eu eram mărul, mărul îmbrăcat în sclipici, o promisiune de împlinire, doar că inaccesibilă.

Eram și Eva, care voia să alinte, să mângâie și să muște.

Șarpele și-a strecurat sugestia pe coapsa mea înainte de a-mi ghida mâna acolo unde îi era destinat să ajungă.

Adam mi-a dat impulsul de care aveam nevoie, după care am căzut pe iarbă cu gurile spumegând de suc interzis și ne-am observat pentru prima dată diferențele.

Și, astfel, Căderea a fost realizată, răul s-a născut, vina a fost confirmată și drama garantată – deci, aveam Spectacolul!

Aveam și public. O armată de bărbați care stăteau în fața mea cu erecțiile pregătite. Dar energia mea era prea puternică. Am ridicat mâinile, erecția colectivă a dispărut. Ca o mare supusă, care își desparte apele pentru o zeitate, rândurile se retraseră pentru a permite vedetelor spectacolului să treacă și să mi se alăture în lumina reflectoarelor.

Și cine sunt eu? O zeiță, o creatură fascinantă, sexy și puternică, deși, pentru scurt timp, mă transformasem într-o zeitate masculină. Se pare că pot fi orice – oricine – vreau să fiu. Și cine mi se alătură? Diavolul, cu un fizic incredibil, învăluit în foc și flăcări, ca o lenjerie transparentă care plutește în jurul său. Înconjurat de un pretins harem de adoratoare, care se întind spre el, forțându-și trupurile pentru a-i atrage atenția.

Dar ele sunt nimic în prezența Reginei, o figură impunătoare în fața căreia ceilalți imploratori se micșorează până la insignifianță. Iar ea nu se lasă impresionată de magnetismul sexual. Ea nu va ceda. Își va pune voința împotriva voinței lui; îl va învinge și îi va fura puterea.

Confruntare. Indiferență. Respingere.

Se retrag ca niște pugiliști care revin în colțurile desemnate.

Apoi se întorc pe același ritm. Acum, el poartă o uniformă nazistă, culmea eleganței satanice. Rochia ei este scurtă și strâmtă, înfășurată pe corp ca un celofan.

Avansează unul către celălalt ca o pereche de lăcuste preotese la împerechere, încleștându-se, feroce și sincronizați, el sprijinind-o cu mâinile, cu dinții dezveliți la câțiva centimetri de gâtul ei, iar degetele ei puternice nu se îndepărtează niciodată de gâtul lui. Ochii lor sunt blocați într-o confruntare neîntreruptă, declanșând o legătură electrică ce ar putea arunca în aer toate siguranțele din locul acela.

Simt cum mi se face pielea ca de găină pe brațele goale; simt cum sângele îmi clocotește în vene. Trebuie să fiu puternică, să rezist tentației de a mă prăbuși în brațele lui și de a mă supune așa cum își dorește.

Mă aruncă departe de el, învârtindu-mă în gol, în timp ce rochia mea se desface.

O flutură ca un matador care-și scutură pelerina.

Și apoi vine după mine, transformat într-un aristocrat înalt și blond, cu pălărie și un trabuc fumegând.

Mă ridică dintr-o singură mișcare puternică, așezându-mi tocurile înalte pe umerii lui, cu toate secretele mele descoperite.

Mă aduce mai aproape, ca și cum m-ar inspecta. Simt strălucirea vârfului de trabuc, în timp ce trage din el. Și apoi simt jetul de fum cald/răcoros, în timp ce-l suflă.

Transpirația vaporizată, esența masculinității. Îmi fură mintea.

Mai aproape, vreau să fiu mai aproape. Vreau să inspir fumul acela înțepător și aromat prin labiile mele desfăcute și, în schimb, să-i acopăr limba cu nectarul meu de zeiță.

Face primul pas spre mine. O întâlnire dezordonată a buzelor; sexul meu se răsucește ca un pește în afumătoarea gurii lui. Mă uit neputincioasă la norii de fum care se ridică de o parte și de alta a capului său. E ca și cum aș fi violată de un dragon.

Țip, dar nu în semn de protest.

Vreau mai mult.

Și, prin schimbarea unei piese, îl am. Am totul. Cu șoldurile legate de o piatră mare, cât roata unui tractor, sunt târâtă pe malul mării, pe jumătate înecată cu fiecare rotație, dar răsplătită prin faptul că, la fiecare mișcare, sunt regulată cu ferocitate în fiecare orificiu plin de sare.

O animație primitivă: femeia legată de o piatră care se rostogolește, tăvălită prin apă și violată în același timp. Un tablou pervers, murdar, desfrânat, brutal, înspăimântător. Frica este precum o altă încărcătură energetică ce amplifică senzația. Nu m-am simțit niciodată atât de lipsită de apărare, atât de slabă, atât de dominată, atât de lipsită de control. Atât de euforică.

Piatra continuă să se rostogolească. Dar îmi place.

Și trebuie să mă adaptez. Să mă împac cu rușinea. Să transform durerea în plăcere: schimbul de putere. Îți dau puterea de a mă zdrobi. Eu fac acest joc, eu dețin în continuare controlul.

Secretul este să-l păcălesc, să-l fac să lase garda jos; apoi să întorc situația împotriva lui, să-l deposedez de toată puterea, să pun stăpânire pe tot. Să dețin supremația.

Piatra se rostogolește fără mine.

Îngenunchez la picioarele lui, goală, fără apărare, supusă.

Îi ofer totul: venerare eternă; trădarea umanității în slujba planului său malefic; întreaga mea viață.

Mă ridică în picioare. Privirile noastre se întâlnesc încă o dată. Privirea lui îmi oferă totul, îmi promite că vom conduce lumea ca Prim Cuplu al Universului.

Dar, din acest moment, fără sex. Actul sexual transferă puterea de la unul la celălalt. Așadar, pentru a împărți puterea în mod egal, trebuie să ne abținem.

Mă uit în ochii lui, încercând să-i ghicesc gândurile. A căzut în capcana mea? Am vrut măcar să-l păcălesc? Dacă l-aș fi iubit, cu siguranță, aș fi fost fericită să-i cedez toată puterea.

Îmi întinde mâna și, încet, mergem pe mal, micile valuri mângâindu-ne picioarele, ștergându-ne urmele după fiecare pas.

Nu, nu, nu, nu, nu!

Nu puteam să fiu încă aici, întinsă în patul ăsta mic și murdar, în cortul meu pătat de ploaie.

Auzeam sunete de la ședința care, evident, era încă în desfășurare.

Cineva avea să vină și să mă caute, să mă tragă înapoi în mocirla acelei experiențe colective. Numai gândul ăsta îmi provoca o senzație de greață.

Oare de cât timp mă pierdusem în acel univers al extremelor psiho-sexuale? Cinci minute? Cinci ore? Am mijit ochii și am aruncat o privire la telefon pentru a verifica ora. Era timpul să plec.

Trebuia să ies, să-mi arunc lucrurile în geantă și să mă afund în junglă. Și trebuia să o fac chiar acum.

Am fugit. O frunză de mărimea unei pizza mă lovește peste față. Ramificații ca niște tentacule îmi prind gleznele. Sunt mică. Inima îmi bate ca o tobă. Se aude coloana sonoră clasică a unui film de groază. Dar în ce film mă aflu? Probabil că sunt Mowgli, un pachet de piele și oase, murdar, împuțit, plin de frică, alergând prin tufișuri pentru a-mi salva viața.

Dar alergarea îmi permite să recuperez puterea. Pașii mei devin mai lungi, mai încrezători. Alung copilul speriat de pe umeri. Sunt din nou o zeiță, și, încă o dată, versiunea masculină. Mă mândresc cu penisul meu, țeapăn ca o baghetă de radiestezist, care se balansează dintr-o parte în alta, ca și cum mi-ar căuta drumul prin junglă. Venele sale se ondulează ca rădăcinile Arborelui Vieții; capul strălucește în lumina verde, puternic, prădător.

Parcă aș fi hipnotizată de el și mă împiedic de un trunchi de copac. Instinctiv, mă agăț de copac pentru a-mi menține echilibrul. Este mai moale decât mă așteptam, aproape maleabil. Degetele mele se îndoaie și îmi dau seama că pun mâna pe carne. Dintr-odată, oriunde mă uit, văd carne, părți ale corpului, vii, ademenitoare... sâni, fese, vagine, penisuri: o junglă de fructe sexuale, atârnând la mică înălțime – delicioase, interzise, dar nu și pentru mine.

Mă înfrupt din ele, le ating cu dinții, le sug, le tai cu limba în cele mai adânci și mai sensibile adâncimi până când sunt pregătite pentru penetrare. Dar corpul meu se transformă, simte tensiunea, își pierde energia; frumusețea mi se scurge de pe piele. O ignor ca un bețiv care mai soarbe un pahar pentru a continua petrecerea. Sunt complet sătulă, mă dizolv în dorință, dar incapabilă să-mi susțin implicarea.

M-am retras din propria orgie.

Dar declanșasem ceva. Jungla a continuat să se desfășoare fără mine. Crengile se întindeau după sânii copacilor; ferigi pubiene se desfăceau; lianele pipăiau interiorul coapselor, biciuiau spatele gol, în timp ce eu zăceam, epuizată, jubilând de frenezia carnală pe care o dezlănțuisem.

Și apoi, dând la o parte draperiile de verdeață, și-a făcut apariția iubitul meu, Diavolul. Dintr-odată, luminișul s-a umplut de trupuri. Trupuri feminine contorsionate, toate verzi în lumina junglei și toate concentrate asupra unui singur lucru: erecția iubitului meu, Diavolul. Au îngenuncheat pentru a o lua

în gură, împingându-se cu buzele deschise. Altele îl mângâiau, își înfășurau brațele în jurul lui, îi pipăiau partea superioară a coapselor și fesele.

Cu o simplă mișcare a brațului, le-a alungat pe toate și a lăsat o altă cohortă să-l servească. M-am întins liniștită, ca un voyeur fermecat, prea concentrată pe ceea ce priveam pentru a simți gelozie.

Sămânța lui țâșnește în rafale, stropind fețele, revărsându-se în cascadă peste sâni, alunecând ca înghețata printre degete. Dar nimănui nu i se oferă onoarea unei penetrări complete. Asta înseamnă că, probabil, se păstrează pentru mine.

Nu-i așa?

Se apropie tot mai mult. Cu siguranță mă poate vedea acum.

Simt cum mă reîncarc cu energie, pe măsură ce-mi revine feminitatea. Vreau și eu să sug, să ating, să apuc, să îi îndrum toiagul acela fantastic spre destinația dorită. Mă pregătesc pentru momentul inevitabil, întinzându-mă pe patul meu din mușchi.

Ce extaz sau umilință mi-ar fi provocat nu pot decât să ghicesc, pentru că brusc am fost readusă cu picioarele pe pământ și la realitatea dură a urmăririi, intimidării și amenințării.

Cu pocnetul unei crengi rupte, luminișul s-a golit brusc de femeile din junglă și de stăpânul lor.

În schimb, am fost înconjurată de un grup de bărbați care mă priveau cu jind, conduși de soțul femeii șaman care, în mod evident, fuseseră trimiși să mă vâneze și să mă târască înapoi, în junglă. Stăteau în cerc, cu macetele lor pătate de seva plantelor pe care le tăiaseră pentru a mă urmări. Mă priveau ca pe o pradă.

Trebuia să gândesc repede, să preiau controlul, sau să sfârșesc prin a fi atacată, apoi posibil ucisă și lăsată să mă transform în îngrășământ în adâncurile pădurii.

M-am ridicat ușor, trăgându-mi geanta în fața mea și fixându-l pe soț cu cea mai rece privire a mea. Mi-a recunoscut spiritul și l-am simțit cum se întreba, oare ce conținea geanta mea – poate o armă? Am văzut că ideea a făcut înconjurul cercului și toți s-au dat înapoi. Fără să-mi las privirea să cadă, am băgat mâna în geantă și am scos un teanc de bancnote de un dolar, pe care le-am întins pe un trunchi de copac putrezit.

Mi-am strecurat mâna înapoi în geantă, ca și cum mi-aș fi strâns arma imaginară, și, în timp ce vreo șase mâini se năpusteau asupra genții, am făcut un pas înapoi, încet și deliberat, și am fugit din luminiș.

Cu sunetele de dispută care se auzeau în spatele meu, am pornit cât de repede am putut, sperând că voi găsi drumul cel bun spre șoferul meu și spre

sanctuarul vechiului Mercedes-Benz.

Eram zdruncinată, tremuram de frică, epuizată de odiseea sexuală prin care trecuse creierul meu, care era mult mai reală decât arșița asudată a junglei și frunzele picurând. Dar știam că bărbații pe care îi mituisem erau la câțiva pași în urma mea. Mănunchiul de dolari îmi câștigase ceva timp, dar nu neapărat libertatea sau siguranța.

Simțindu-mă din nou ca Mowgli, am înaintat prin tufișuri, împiedicându-mă de rădăcini, îndepărtând frunzele din fața mea, lovindu-mi pielea pentru a împrăștia insectele, care se îngrămădeau în jurul meu.

Mai fusesem în locuri periculoase înainte. Aveam o rană de cuțit, ca amintire, din Africa. (Nigeria) Am înfruntat frica în situații critice, găsind puterea interioară de a ajunge într-un loc sigur. Dar acum aveam nevoie de rezistență fizică pe măsura puterii mele mintale. Trebuia să continuu să-mi mișc picioarele. ***Fugi, Angie, fugi!***

Cât timp a durat? Mi s-a părut o veșnicie. Dar am continuat să alerg. Nu aveam de ales. Dintr-odată mi-am dat seama că nu alergam pe covorul pădurii, ci pe o potecă rudimentară. Am verificat pentru a suta oară GPS-ul de pe telefon.

Peste 800 de metri, destinația dvs. va fi pe partea dreaptă.

Pe jumătate am râs, pe jumătate am plâns. Care credea că era destinația mea – o cafenea cochetă, un salon de coafură, un magazin?

Nimic din toate astea, doar un Merț vechi și prăfuit, cu dragul meu Gustavo adormit pe scaunul șoferului.

3. O noapte în junglă

Am sărit pe scaunul din dreapta, lovindu-l puternic pe umăr pentru a-l trezi.

—Haide, Gustavo. Trebuie s-o ștergem de aici!

În timp ce cauciucurile prindeau aderență și mașina începea să capete viteză, m-am scufundat în scaun și am închis ochii, lăsându-mă să visez la camera mea de hotel și la cada în care urma să mă scufund ore în șir la întoarcerea în oraș.

M-am trezit cu o smucitură, învinețită de centura de siguranță. Se lăsase noaptea. Mașina se oprise, dar, mai rău, era înclinată, cu farurile chiar în dreptul a ceea ce părea a fi un zid de pământ. Gustavo scuipa înjurături și rugăciuni cu aceeași vehemență, apăsând accelerația mașinii pentru a încerca să o facă să meargă înapoi.

Nicio șansă. A coborât din mașină pentru a verifica pagubele.

M-am alăturat lui, privind roțile din față blocate peste ceea ce părea mai degrabă o gaură de obuz decât o groapă. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, să fiu blocată pe o cărare din junglă, în mijlocul pustietății, în toiul nopții. Nu era nimeni prin preajmă, nici urmă de vreun sat de unde am fi putut primi ajutor.

Am urlat de frustrare, apoi am început să trag crengi în groapă, să scot pietre, orice ne-ar fi putut da suficient teren pentru a scoate Merțul și a ne pune din nou în mișcare. Dar înainte sau înapoi, anvelopele nu aveau suficientă aderență. Eram furioasă. Am început să plâng. Eram terminată. Cum se putea întâmpla așa ceva după toate celelalte?

Am urlat la Gustavo. De ce nu a văzut groapa? Trebuie să fi adormit. Nu-l plătisem destul? Putea să uite de bonusul pe care i-l promisesem dacă nu ajungeam la hotel până în zori. S-a prăbușit sub loviturile mele verbale, ca de armă, la fel de nefericit ca mine pentru că eram blocați în mijlocul pustietății.

Și apoi am auzit sunetul îndepărtat al unui motor. Nu părea un motor puternic, dar promitea ajutor uman, în sfârșit.

S-a întrezărit lumina unui singur far care se clătina printre copaci și, apoi, a apărut: cel mai mic scuter pe care ți-l poți imagina. Dar nu mi-a păsat. Agitându-mi brațele, am alergat spre el, implorându-l pe șofer să oprească.

O siluetă obscură a ieșit din spatele farului.
Am aprins lanterna telefonului meu pentru a descoperi trăsăturile unui bărbat, nebărbierit, sub o pălărie veche de o sută de ani. Fața stricată de vreme s-a despicat, dezvăluind un cimitir de dinți.

Mi-am dat seama că nu era un zâmbet binevoitor, ci mai degrabă un rânjet răutăcios.

În momentul în care a scos un revolver vechi și a tras un glonț pe cerul nopții, mi-am dat seama că, Houston, aveam o problemă.

A început să strige și să agite arma. Ce căutam noi acolo? Ce treabă aveam eu, o femeie bogată, acolo? Meritam să mor.

Apoi l-a văzut pe Gustavo și a început să urle și mai tare la el.

Gustavo a încercat să răspundă, dar asta nu a reușit decât să înrăutățească lucrurile. Pistolul se agita pe sub nasul lui, iar apoi, brusc, i-a izbit maxilarul.

Gustavo s-a prăbușit, nemișcat, la pământ.

Trebuia să intervin. Mi-am întins mâna, trăgând de mâneca plină de sudoare.

—Ia – am spus. Am niște chestii pentru tine. Vino!

L-am condus la mașină și am deschis ușa pentru a-mi lua geanta. Bani, m-am gândit. „Oare câți mi-au mai rămas? Și vor fi suficienți?”.

Doar ce începusem să caut prin geantă pentru a afla, când am simțit o mână în jurul abdomenului, apoi o a doua care mă pipăia prin chiloți.

Oh, „minunat”, și sex, și bani...

Ce-ar putea face o fată?

Am reușit să mă răsucesc și l-am împins ușor înapoi, în timp ce îmi dădeam jos chiloții, pentru a-i arăta că știu ce vrea. Am fost nevoită să fac o mulțime de lucruri într-un timp foarte scurt. Primul a fost să evit să vomit, din cauza mirosului de transpirație care îl înconjura ca o aură. Al doilea a fost să mă arăt dispusă, evitând în același timp să-l las să facă lucrul pe care nu voiam să-l facă – să se apropie de mine cu scula lui, pe care mi-o imaginam ca pe un crenvurst nemțesc învechit.

În următoarea secundă, el deja își îndreptase arma spre fața mea. Am zâmbit cât am putut de convingător și l-am ghidat în gură. Nu recomand să sugi țeava unei arme mânuite de un violator, care începe deja să tremure de nerăbdare.

I-am împins ușor mâna înapoi și l-am apucat de pantaloni. Am avut dreptate: un crenvurst nemțesc noduros și bătrân, într-adevăr, dar cu ceva urme de viață. Mi-am înfășurat chiloții în jurul lui și l-am strâns încurajator, apoi i-am fixat mâna stângă pe el în locul mâinii mele.

M-am îndepărtat ușor și m-am întins pe bancheta din spate a

Mercedesului, cu picioarele desfăcute. Am ghidat arma spre labiile mele și, cu un zâmbet de târfă pe buze, i-am privit lasciv ochii bulbucați.

Cu degetele mâinii drepte mă mângâiam, în timp ce degetele mâinii stângi controlau țeava armei. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă împușc în păsărică, dar trebuia să-l conving că eram pe deplin complice la acest număr de sex sălbatic, ca-n junglă.

În scurt timp a început să gâfâie și ochii să i se închidă. A fost nevoie să-i îndepărtez degetul de pe trăgaci, fără să-i trezesc suspiciuni sau să-l excit atât de tare încât să-l apese, din greșeală.

Poate că dacă ar fi crezut că am de gând să-l las să mi-o tragă pe bune... atunci ar fi trebuit să retragă pistolul, corect?

Poate că se gândea la același lucru; poate că voia să-și mute mâna pe cârnăciorul ăla învechit și zdrențăros; poate că a crezut că am fost sedusă suficient pentru a fi de încredere. Dar, pentru o nanosecundă, și-a eliberat arma, lăsându-mă pe mine să țin țeava.

Am smuls-o, încercând să o întorc în mână, dar el s-a aruncat după ea, prăbușindu-se peste trupul meu, învăluindu-mă cu duhoarea lui îngrozitoare și năpustindu-se asupra armei.

Eram îngrozită. Avea de gând să recupereze arma, să mă violeze și apoi să mă omoare. Respirația lui era precum fumul îmbuteliat al unui vulcan. Dinții lui de piatră de mormânt scrâșneau de furie, în timp ce degetele lui se târau pe brațul meu pentru a-mi smulge arma.

Trebuia să scap de ea, să o îndepărtez cât mai mult de el. Tot ce am putut face a fost să o arunc sub scaunul din dreapta și să încerc să-l opresc să nu se aplece după ea.

Situația a fost ușurată de faptul că avea pantalonii în vine și, în graba lui de a recupera arma, uitase că își expunea cele mai delicate părți la atac.

Dând la o parte crenvurstul care se dezumfla rapid, i-am apucat ambele testicule umflate în mâna dreaptă și le-am strâns cu fiecare gram de forță pe care am mai găsit-o în degetele mele.

Nu știu dacă zgomotele lui l-au făcut pe Gustavo să intre în acțiune sau dacă a considerat că eu făcusem treaba cea mai grea și că acum era timpul ca el să intre în scenă în rolul de erou. Știu doar că m-am bucurat enorm atunci când am auzit ușa din spate deschizându-se și zgomotul tăios al unui obiect contondent făcând contact cu ceafa agresorului meu prin pălăria veche de o sută de ani.

—Nu-l omorî, am spus, după ce am reintrat în posesia armei și mi-am recăpătat decența.

Gustavo a fost de acord să-i mai dea o rundă de lovituri și să-l arunce în

tufișuri, pradă oricărui animal care ar fi ajuns primul la el.

Dar eu aveam alte planuri.

Pentru amândoi.

Gustavo mă dezamăgise. Adormise la volan, la propriu. Ca mijloc de întoarcere la hotel, mașina era un mare „nu". Și nu aveam de gând să-mi petrec restul nopții așteptând ca următorul violator să apară – însoțit și de o gașcă de prieteni, eventual.

Odată ce-și va fi recăpătat cunoștința, agresorul meu avea să-și pornească scuterul și să mă ducă la cea mai apropiată chestie care putea fi clasificată drept drum, unde aș fi găsit o mașină care să mă ducă înapoi, în oraș.

Gustavo nu era tocmai încrezător în acest plan. Dar i-a plăcut mai mult decât planul meu B, care era să-i găuresc mașina și să-l las în voia unei sorți și mai crunte.

Nici posesorului de crenvurst nemțesc nu i-a plăcut prea mult ideea, dar după ce a fost stropit cu o sticlă de apă pe față și după ce a primit o lovitură în coaste cu propria armă, a înțeles că era, într-o oarecare măsură, răul cel mic.

Și astfel a continuat nebunia, eu ținându-mi cu brațul stâng presupusul violator, în timp ce îi înfigeam propriul pistol în rinichi, pe măsură ce înaintam pe drumul forestier până când perdeaua de arbori s-a subțiat și au început să apară câteva lumini în depărtare.

Noroiul ars a făcut loc unui asfalt subțire ca un linoleum. Acest lucru ne-a permis să accelerăm și nu a trecut mult până când am început să văd niște lumini – lumini îndepărtate, dar un semn că ne îndreptam în direcția corectă, înapoi, spre civilizație. Pe măsură ce copacii se rarefiau, luminile se înmulțeau, dându-mi speranța că ne apropiam de un oraș unde voi găsi un șofer de taxi dispus să mă ducă înapoi, în oraș.

A fost nevoie doar de o lovitură pentru ca el să se alăture unei călătorii pe ceva ce cu greu poate fi descris ca un drum, și în douăzeci de minute am început să ne deplasăm pe străzile ușor luminate. Câteva baruri erau deschise, o rulotă de fast-food încă își desfășura activitatea, iar câteva fete îmbrăcate sumar își căutau ultimii clienți printre bărbații care se îndreptau nesigur spre casă. Și, apoi, am văzut cea mai frumoasă priveliște din lume: o stație de taxiuri, cu un taxi care, în mod miraculos, aștepta sub un felinar.

O lovitură de pistol a indicat clar ce doream, iar scuterul a virat pe trotuar și s-a oprit, cu motorul gâfâind, ca un câine epuizat.

Când am sărit de pe el, presupusul meu violator a întins mâna spre pistol, cu ochii triști, implorând în lumina mohorâtă.

Îmi venea să-l lovesc cu ea, dar m-am limitat la o privire fixă și o clătinare din cap.

Apoi am fugit spre taxi, am deschis ușa din spate și i-am transmis indicațiile șoferului.

Noul meu șofer a încercat să înceapă o conversație. Îi puteam vedea ochii nerăbdători în oglinda retrovizoare. Eram sătulă de aprecieri masculine.

Eram obosită, i-am spus doar: „Du-mă la hotel!”.

Probabil că am ațipit, ținând încă pistolul în mână, pentru orice eventualitate.

Luminile strălucitoare ale orașului m-au trezit și am băgat în grabă pistolul în rucsac. Câteva curbe și am oprit în fața hotelului.

A ieșit și mi-a deschis portiera. Am simțit că voia să mă însoțească pe scări, dar i-am pus în palmă un teanc generos de bancnote, i-am mulțumit și aproape că am alergat spre ușa rotativă.

Ce ușurare să mă întorc, în sfârșit, nevătămată și în siguranță.

Sau cel puțin așa am crezut.

În timp ce traversam holul spre recepție pentru a-mi lua cheia, am văzut un bărbat întins pe una dintre banchete.

—Cine este acela? Am întrebat-o pe fata din spatele recepției.

—Oh, știi tu, a spus ea.

—Nu, nu știu, am răspuns, în timp ce luam cheia.

—Un bărbat, a spus ea, privindu-l.

—Pot să văd și eu asta, am spus, curiozitatea mea fiind stârnită.

—Este un gigolo, a șoptit ea, printre grimase.

—Tocmai și-a servit unul dintre clienți și așteaptă următoarea întâlnire. Mai are de așteptat doar patru ore.

M-am uitat la ceasul de pe perete. 3 a.m. Deci, cineva avea de gând să aibă o sesiune matinală, înainte de o zi plină. „N-ar trebui să-l las să rămână, dar...”, a ridicat din umeri și a zâmbit conspirativ.

În acel moment, bărbatul s-a ridicat și s-a întors.

Am fost atât de șocată încât aproape că mi-am scăpat geanta.

L-am recunoscut. Sau aveam halucinații? Nu, cu siguranță nu. Îl cunoșteam din aventura mea cu Aya.

Când m-am uitat la el, el s-a uitat înapoi.

—Te cunosc? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire mai atentă.

—Nu cred că mă cunoști, eu nu te cunosc. Dar poți să mă cunoști dacă vrei. Mi-ar plăcea să te cunosc. Dacă ai vrea puțină companie?

—Sigur, am spus eu. Vino în camera mea dacă vrei. 248. Etajul doi. Lasă-mă doar zece minute să fac un duș.

—Okay. Așa voi face, a zâmbit el.

Am intrat în lift, cu mintea tulburată. Cum putea fi acest bărbat aici, așteptându-mă în hotelul meu, la doar câteva ore după – toate? Și cum de nu-și amintea nimic din toate astea? Nici măcar o amintire cu mine? Curiozitatea mea era ca un ghimpe de foame. Trebuia neapărat să găsesc răspunsurile la aceste întrebări.

4. Camera 248

Ușa s-a deschis și s-a arătat lucrul pe care credeam că mi-l doream cel mai mult pe lume: un pat, frumos aranjat, cu prosoapele mele înfășurate de menajeră într-o pereche de lebede. Îmi venea să mă arunc pe cuvertura de lângă ele și să dorm o zi, o săptămână, o lună.

Dar nu am putut. Povestea era încă în desfășurare. Eu o prelungisem. A fost o nebunie, dar odată ce l-am văzut, cu înfățișarea lui atât de umană, șifonată, nu mai era cale de întoarcere, nu mă puteam preface că nu-l văzusem, nu puteam să mă sustrag provocării pe care o reprezenta prezența lui.

Zece minute. Nu era tocmai suficient, dar trebuia să fac măcar un duș. Trebuia să stau goală sub cascada de apă caldă și purificatoare. Mi-am dat repede hainele jos și le-am aruncat într-un colț. Apoi, apucând una dintre lebede de gât, am intrat în baie.

Am revenit în doar cinci minute, îmbrăcată într-un halat de baie. Mi-am scuturat rucsacul pentru a-mi recupera peria de păr dintre obiectele împrăștiate pe pat, inclusiv revolverul vechi.

Întotdeauna am fost rapidă cu machiajul, așa că, atunci când s-a auzit bătaia la ușă, eram așezată confortabil pe canapea, mânuind elegant uscătorul de păr în sus și în jos și arătând, speram eu, ca o imagine a feminității relaxate.

—Intră, am strigat.

I-am făcut semn să se așeze în fotoliul mic din fața mea și am continuat să îmi usuc părul. Acest lucru mi-a dat ocazia să-l evaluez. Nu reprezenta o imagine deosebită. Dacă m-ar fi întrebat cineva cum credeam că arată un gigolo, probabil că m-aș fi gândit la un tânăr musculos, dur, care se prezintă ca un star porno.

Dar vizitatorul meu nu era deloc așa. Pentru început, era mai în vârstă, bine îmbrăcat, dar nu strident. Avea o oarecare empatie, un farmec discret. Dar nimic care să se compare cu furtuna electrică de carismă și putere sexuală în care mă implicasem atât de violent în junglă. Era oare, oare, posibil ca ei să fie unul și același? Poate că făcusem o greșeală jenantă. Dar eram hotărâtă să aflu, oricât de periculos s-ar fi dovedit adevărul.

Am pus uscătorul pe măsuța de lângă canapea.

Părea puțin nedumerit că se afla în camera mea.

—Așadar, cu ce pot fi de folos domnișoarei? – a întrebat în cele din urmă. „Poate un masaj după duș?”

Mâinile lui se odihneau pe genunchi. I-am privit degetele, puternice și bine conturate. Da, am realizat că un masaj ar fi fost foarte liniștitor, foarte relaxant și, în același timp, stimulant. De regulă, îmi plăcea să fiu masată, vârfurile senzuale ale degetelor exorcizând cu măiestrie durerile și, în același timp, răspândind o strălucire subcutanată care stârnea furnicături în rețele întregi de terminații nervoase. Un final de vis perfect, după un efort epuizant și chinuitor...

Dar nu despre asta era vorba. Dacă aveam dreptate – am privit adânc în ochii vizitatorului, căutând o sclipire de recunoaștere, o licărire de confirmare –, dacă el era într-adevăr iubitul meu, acel demon care își croise drum în camera mea de hotel, atunci era periculos. Foarte periculos. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să cedez din nou în fața magnetismului său sexual, să-i permit să mă domine.

O dată a fost de ajuns. Ridicată la statutul de zeiță, o parteneră la fel de puternică, rezistența mea fusese zdrobită. Mă predasem lui: inima, sufletul, trupul meu. Erau primele două lucruri care îl interesau. Și le-a însușit cu lăcomie, făcând din mine o simplă păpușă sexuală sculptată, pe care să o folosească spre satisfacția sa.

De aceea am fugit.

Dar el m-a urmărit, iar acum era din nou cu mine, în forma unui gigolo, inversând rolurile, supunându-se mie. De ce? Pentru a-și dovedi dragostea, dorința de a fi din nou egali, împărțind puterea așa cum am convenit? Dar era oare o capcană? Știa că era ceea ce îmi doream. Să mai cad o dată sub vraja lui ar fi fost o catastrofă, o a doua înrobire.

Și dacă era, într-adevăr, doar un lucrător sexual, care se plimba prin hoteluri, îndeplinind nevoile femeilor de o anumită vârstă?

—Fără masaj, am spus eu. „Mulțumesc. Vreau să vorbim”.

Și-a înclinat ușor capul și a zâmbit.

M-am întins pe canapea și am început. I-am povestit prin ce trecusem: experiența mea cu Aya și suprarealismul extraordinar a ceea ce a declanșat, apoi urmările, lupta pentru a mă elibera, alergând sălbatic prin pădure.

Aveam ochii închiși; era ca o ședință de terapie. Aveam nevoie să vorbesc, să spun cuiva povestea mea, în toate detaliile ei bizare, inclusiv întâlnirea cu cel care urma să fie violatorul meu și eventualul meu curier înapoi la civilizație.

—Dacă nu mă crezi, încă am revolverul. Este pe pat. Mai am și o sticlă de Aya pe care soțul femeii șaman a furat-o pentru mine.

—Te cred. Nimeni nu ar putea inventa o poveste ca asta. Sunt onorat că mi-ai spus, dar tot nu-mi este clar de ce ai făcut-o? De ce eu?

Mi-am îndreptat, iar, privirea spre el.

Dacă era cine – sau ce – bănuiam eu, nu mi-ar fi spus. Evident. Și, la fel de evident, dacă nu era, nici asta nu mi-ar fi spus. Așa că nu avea sens să pun întrebarea. Trebuia să găsesc o altă modalitate de a-mi verifica suspiciunea.

Înainte ca eu și diavolul să coborâm în cabaretul nostru sexual, încurajați de un public de obsedați sexuali, am căzut de acord că singura modalitate de a evita dezechilibrul de putere pe care îl presupune sexul fizic era să menținem actul sexual în plan mintal. Așa cum îmi demonstrasem mie însămi după ce băusem Aya, eram capabilă de asta.

A fost? A fost el capabil să mă stimuleze în plan psihologic și nu fizic?

—Ca răspuns la întrebarea ta, am spus, vreau să mă ajuți la un experiment. Aya mi-a oferit plăceri extreme, fără niciun stimul fizic. Era o stare extraordinară, o stare pură. Din altă lume, ai putea spune. Aș vrea să văd dacă, și cu ajutorul tău, aș putea să o ating din nou. Înțelegi ce îți cer?

—Cred că da, domnișoară.

—Ar fi o provocare. Dar ai fi pregătit să o accepți?

S-a gândit o clipă, apoi a dat din cap. „Vă accept provocarea. Mă voi dedica satisfacției dumneavoastră totale, domnișoară.”

S-a ridicat și a privit în jur prin cameră.

—Presupun că mi se permite să... ajustez decorul?

A stins lumina principală, apoi și-a împreunat degetele, ca și cum s-ar fi rugat pentru inspirație înainte de a continua să înainteze prin cameră, reducând mai mult lumina.

—Relaxează-te, a spus el, în timp ce scotea uscătorul de păr și îl așeza pe măsuța de toaletă.

A mai stins o lumină.

Dintr-odată, a vorbit din nou, chiar din spatele capului meu.

Începusem să mă rotesc, dar el m-a oprit.

—Nu, nu, domnișoară, faceți-vă comodă.

—Bine, am spus, întinzându-mă pe canapea, cu brațele pe lângă corp.

Mă simțeam de parcă eram din nou în tabără, întinsă pe podea, așteptând să înceapă ceremonia.

—Așadar, a început el încet, cu buzele lângă urechea mea, ... excitare fără planul fizic. Doar mintea cu resursele ei nelimitate de imaginație și memorie... Da, cred că se poate face... Să aflăm...

Pentru câteva momente, a vorbit despre sexualitate la modul general,

despre sexualitatea feminină, de la primele ei stârniri de curiozitate, trecând prin tatonările stângace ale adolescenței, până la punctul de implicare sexuală matură.

—Așadar, a spus el încet, ați reușit. O femeie tânără și frumoasă, care se bucură în sfârșit de împlinirea unei relații stabile cu un partener experimentat, care pare să cunoască fiecare colțișor al corpului tău, care îi anticipează fiecare dorință și o aduce la orgasm de fiecare dată. Chiar și numai cu gândul la el, în timp ce își desfășoară ziua de lucru, o face să se umezească, iar cel mai bun moment din fiecare douăzeci și patru de ore este atunci când vine acasă și se aruncă în brațele celuilalt. Pare atât de ușor, atât de profund, pur și simplu perfect. Cu siguranță asta a vrut Dumnezeu însuși, pentru noi toți, bărbați și femei, deopotrivă. Dar, din păcate, rareori durează. Nu puteți continua așa: sex în fiecare seară, sex dimineața, sex în fiecare weekend. Relația devine mai slabă. Produsul sexului, copiii, își iau tributul. Cumva, intimitatea, care era la fel de naturală ca și respirația, devine dificilă, chiar tensionată. Iubirea rămâne, dar actul amoros dispare. Am auzit asta de atâtea ori. Înțeleg și, în felul meu, încerc să ajut la satisfacerea golului care rămâne atunci când dorința părăsește dormitorul.

„Relațiile se termină, uneori sunt înlocuite de altele noi, mai reușite. Alteori, nu. Uneori, libertatea eliberează; alteori, ne trimite într-o închisoare a singurătății. Dar impulsul, necesitatea, nevoia, dorința rămân, oricât de adânc îngropate, așteptând eliberarea, primirea înapoi în lumină, bucuria de nedescris a împlinirii".

Stăteam întinsă în semiîntuneric, lăsându-mă învăluită de cuvintele lui, rostite cu blândețe. Eram departe de orice excitare semnificativă, dar eram curioasă, curioasă să văd unde vrea să ajungă.

—Continuă, am șoptit. Te ascult...

S-a apropiat mai mult de urechea mea. Îi simțeam respirația pe partea laterală a gâtului. Era suficient de aproape ca să mă atingă; buzele lui erau îndeajuns de aproape încât să-mi atingă urechea, să coboare și să-mi sărute gâtul.

—Simt că vă luptați cu mine, că vă opuneți.

S-a ridicat în picioare, în tăcere. Am simțit, poate, mișcarea aerului. Ce avea de gând să facă? Cu siguranță nu intenționa să încalce regulile. M-am încordat, încercând să anticipez.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, a spus: „Nu vă faceți griji, domnișoară; v-am acceptat condițiile". Am încercat să îl localizez în cameră. Se îndepărtase, dar acum simțeam cum revine.

—Sunteți un pic prea atentă la ceea ce vă înconjoară. Ar fi mai plăcut dacă v-ați retrage în interior. Cred că asta vă va ajuta.

Am avut o mică tresărire.

„Asta” însemna una dintre eșarfele mele pe care o împăturise lejer și pe care o lăsase să cadă ușor pe fața mea.

Puteam să respir perfect, și chiar am inspirat mirosul liniștitor al propriului meu parfum. Dar nu puteam să văd.

Nimic nu se schimbase în mod substanțial. Și totuși, din punct de vedere psihologic, totul se schimbase. Deși puteam, bineînțeles, să mă descotorosesc de eșarfă, am ales să nu o fac. Și, luând această decizie, am continuat să mă încredințez mâinilor sale, chiar dacă el nu avea voie să le folosească.

Din nou, mi-a citit gândurile.

—Legătura este mai puternică, nu-i așa? Haideți să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă nu ați fi interzis contactul fizic?

Stătea lângă mine. Puteam să mă întind și să-i pipăi coapsa sau să-mi mut mâna mai sus, pentru a vedea dacă această seducție verbală avea efect asupra lui.

Am rămas nemișcată. Dar fiecare nerv din corpul meu era în alertă.

S-a îndepărtat din nou.

Apoi a revenit. Am înclinat capul, dar, bineînțeles, nu am putut vedea nimic. Am auzit contactul ușor al unui bol sau al unei farfurii pe măsuța de lângă mine. Ce așezase pe ea? Flacăra unui chibrit mi-a dat răspunsul. Lumânările parfumate de pe măsuța de toaletă. Mi le puteam imagina aranjate în arc de cerc, revărsându-și lumina blândă asupra mea, asupra corpului meu.

Chiar dacă eram încă înfășurată în halatul de baie, mă simțeam expusă. Cât de jos îmi ajungea tivul pe picioare? Putea să vadă prin spațiul dintre material și picioarele mele?

În pofida impulsului de a-mi trece mâna peste halat, l-am ignorat. Nu voiam să-i dau satisfacția asta. Dacă voia s-o facă pe voyeurul, era treaba lui. Poate că plănuia să stea acolo și să se autosatisfacă, provocându-mă să dau jos eșarfa.

L-am auzit punând altceva pe masă. Un borcan, poate?

Apoi, deodată, s-a așezat deasupra mea, aplecându-se.

—Așadar, domnișoară, să continuăm. Aveți mult mai multe simțuri decât cel tactil. Haideți să le oferim tuturor o încurajare.

Acestea fiind spuse, a împăturit eșarfa, astfel încât gura și sunetele mele erau de-acum neîngrădite.

—Aplecați-vă în față, mi-a spus, iar când am făcut acest lucru, el a înnodat cu măiestrie eșarfa la ceafa mea, formând o legătură strânsă, dar nu

incomodă, pentru ochi.

Am auzit zgomotul unui dop care se răsucea. Și apoi am inspirat... mirosul de lavandă, cu tenta sa veselă, cu promisiunea sa nelimitată de plăcere.

Probabil că acum a îngenuncheat lângă mine, m-am gândit.

Am auzit un sunet delicat, iar sticla a fost pusă la loc pe masă. A urmat sunetul moale al uleiului între cele două palme ale sale.

—Acum... de unde să începem? De la picioare, probabil? Talpa sensibilă, degetele rafinate. Purcelușul ăsta s-a dus la piață, purcelușul ăsta a rămas acasă...

M-am pregătit pentru atingere. Era ca și cum degetele lui puternice îmi radiografiau picioarele. Aproape că le simțeam strânsoarea fermă care verifica tensiunea, atenuând rigiditatea, calmând vânătăile pe care le căpătasem în urma goanei mele împiedicate prin junglă. Fiecare picior pulsa de nerăbdare; fiecare era dezamăgit.

Și-a reîncărcat mâinile cu ulei. Mă simțeam alintată de aromă. Deși eram legată la ochi, aveam cele mai clare imagini vizuale ale corpului meu, cu el așezat deasupra mea.

„Respiră”, mă gândeam, „respiră...”

De parcă aș fi vorbit, de parcă aș fi poruncit, a făcut-o. Mai întâi, piciorul drept, care era cel mai apropiat de el. Cea mai blândă briză umană, suflată ușor, în jurul degetelor, ca și cum ar fi cântat la cimpoi.

Am reacționat la această senzație. Mi-am mișcat degetele de la picioare. Era tot ceea ce puteam face pentru a-mi opri piciorul să se întindă în căutarea gurii lui, a buzelor sale, a limbii sale, a insistenței tandre a dinților, atrăgându-mi toți purcelușii în peștera primitoare... Apoi a trecut mai departe, suflându-mi pe gleznă, talpă, călcâi și podul piciorului.

S-a oprit la gleznă, apoi a făcut același lucru cu piciorul meu stâng. A fost cel mai bun masaj la picioare pe care l-am primit vreodată. Și nu mi-a atins pielea nici măcar o dată.

Dacă putea face asta cu picioarele mele, oare ce nu putea să facă?

—Acum, unde?, a șoptit el, vocea lui, respirația lui, urcând pe picioarele mele, aducându-l înapoi în apropierea mâinii mele drepte.

Simțeam cum degetele mă mănâncă să le îndoi, tânjind să mă mișc, să explorez, să cuprind.

Nu se putea abține de la a avea o erecție până acum: o femeie legată la ochi, goală, în afară de un halat de baie legat lejer, întinsă pe o canapea, în totalitate la îndemâna sa. Penisul lui ar fi trebuit să fie ca un vătrai. Al oricărui

bărbat ar fi trebuit să fie.

Îmi doream acel vătrai; îmi doream ca vârful lui roșu și încins să-mi însemneze palma; îmi doream să-l apuc, să-l zgârii ușor cu unghiile, apoi să-l trag în direcția în care mi-aș fi dorit să meargă...

Adică, exact ceea ce voia el să îmi doresc.

Dar în timp ce respirația lui se juca în jurul gambelor mele și îmi gâdila tibiile, mi-am dat seama că avea o problemă cu care urma să se confrunte. Picioarele mele erau expuse deasupra genunchilor, partea inferioară a coapselor mele era disponibilă respirației și suflului său. Dar ce se va fi întâmplat atunci când ajungea la tivul halatului meu?

Desigur, puteam să-l ajut, să-mi despart puțin picioarele, să-mi mișc fundul. Dar m-am hotărât să nu o fac. Trebuia să păstrez controlul. Poate că era un joc, dar era un joc periculos pe care nu-mi permiteam să-l pierd.

Stăteam acolo, în întunericul meu personal, implicată, nerăbdătoare să fiu excitată, dar păstrându-mi detașarea, curioasă să văd cum va rezolva blocajul.

A trimis o ultimă adiere de suflu în jurul genunchilor mei și chiar deasupra. Era ca și cum aș fi intrat în apa mării, fiecare picior înregistrând creșterea nivelului apei, alertând restul corpului să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

S-a ridicat în picioare.

Se spune că dacă pierzi un simț, toate celelalte devin mult mai ascuțite. Ochiul meu interior l-a urmărit ca și cum aș fi purtat ochelari de vedere nocturnă. Se uita de sus la mine, analizându-și opțiunile. Putea face orice.

—Mi-ați refuzat atingerea. Aceasta este provocarea și o accept, a spus el, cu blândețe. Dar surpriza...? Nu prea cred.

Avea dreptate. Schimbase deja dinamica puterii în favoarea sa. Mă supusesem legării la ochi. Regulile, am înțeles, reprezentau o provocare în nenumărate feluri. Nu numai că trebuia să-și demonstreze capacitatea de a mă excita, dar trebuia să-și dovedească și ingeniozitatea.

Încă mă gândeam la asta, încercând să-mi dau seama, când i-am auzit strânsoarea pe sticla de ulei de lavandă.

M-am încordat. Mi-am dat seama brusc ce avea de gând să facă. Era genial. O intervenție fizică care să susțină o presiune psihologică, dar fără contact fizic. Nu de către el, în orice caz.

Nu mai puteam nega, se juca cu mine. Mă juca pe degete. Mă provoca.

A făcut o pauză. Am așteptat, aproape uitând să mai respir, dorindu-mi să facă orice avea de gând.

Apoi mișcare. Lumina s-a mutat. Ridicase una dintre lumânări deasupra mea, pentru a vedea mai bine. Dar pentru a vedea ce? Știam că se apropia ceva. O senzație, o senzație fizică. Aproape că mi se făcea pielea ca de găină, de teamă.

Și apoi a căzut, lovindu-mi coapsa stângă, topită ca un strop de sudură, rece ca gheața, ca o picătură de mercur. Pentru o fracțiune de secundă, nu mi-am putut da seama dacă a răsturnat lumânarea și m-a ars cu ceară fierbinte sau dacă a eliberat o picătură de ulei pe pielea mea. Abia când a început să se scurgă în jos am știut că era ulei.

Am gâfâit, în ciuda mea, luptându-mă cu instinctul de a reacționa.

—Așadar, domnișoară, înaintarea spre cetate continuă, ca o maree ce vine. Urcă pe plajă, se unduiește; apoi se retrage; urcă din nou, pe nisipul întunecat, iar și iar. E atât de aproape acum. Aproape de liniile de apărare exterioare ale castelului de nisip. În curând, va lovi pereții, îi va submina, îi va împinge spre prăbușire în spuma care îi înconjoară.

Degetele sunt avangarda. Acum este timpul ca acestea să se predea celui de-al doilea val, deși, bineînțeles, pot reveni în acțiune mai târziu. Dar, deocamdată, limba le eliberează, vârful ei trasează, explorează – anghila electrică care cercetează adâncurile, înainte de a înconjura terminalul pentru a găsi rețeaua nenumăratelor terminații nervoase, așteptând să se aprindă ca luminile unui oraș...

Stăteam întinsă și ascultam acest cântec de leagăn lasciv. Dar, cu toate imaginile sale fascinante, nu-mi aprindea luminile. Poate că eram prea pasivă. Poate că lua prea în serios regulile jocului.

M-am ridicat și mi-am îndepărtat eșarfa de la ochi.

—Atinge-mă, i-am spus. Forțează un pic nota. Nu, forțează mult nota. De ce nu încerci Aya? E uimitoare, îți promit.

A clătinat din cap, s-a dus totuși la pat să ia sticla. S-a întors scoțând dopul. A inhalat scurt.

A dat din cap, recunoscându-i tăria. Apoi mi-a fluturat-o sub nas. M-a lovit ca un pumn: înțepător, puternic, ca niște rădăcini care transpiră adânc în subteran pentru a susține un copac masiv din pădure. Corpul meu a devenit alert. Interesul meu sexual a devenit mai acut. Mult mai ascuțit.

—Vreau să văd. Fă-mi o demonstrație. Vreau un spectacol de scenă!

A făcut un pas înapoi, privindu-mă, pentru a se convinge că vorbesc serios.

Apoi a zâmbit și a început să-și descheie cămașa. M-am întins pe spate, lăsându-mi halatul de baie să alunece puțin pentru a dezvălui încă un centimetru de coapsă. Ce ar fi dispus să facă pentru a mă face să dezvălui mai

mult?

Şi-a dat jos cămaşa. Puteam vedea petele de transpiraţie de la subsuori. A văzut direcţia privirii mele şi s-a apropiat, pentru a-mi atinge ţesătura de nări. Folosise un deodorant, iar eu am strâmbat din nas cu dezgust. Şi-a dat seama de problemă şi a întins mâna după sticla de Aya. A lăsat să cadă o picătură densă, de culoare închisă, la subsuoara cămăşii şi a întins-o a doua oară spre faţa mea.

În timp ce inspiram, am închis ochii. Eram din nou în junglă, eram din nou în contact, eram din nou într-o lume a senzaţiilor atotputernice.

—Oh, da, am murmurat, oh, da...

A îndepărtat-o, iar eu am deschis ochii pentru a-i întâlni privirea. M-a privit direct în ochi – în mine, se pare – şi şi-a tăvălit cămaşa pe piept.

—Nu te opri aici. Vocea mea era joasă, răguşită. Halatul meu de baie se desfăcuse şi mai mult, deşi picioarele îmi rămăseseră bine împreunate şi sânii îmi erau încă acoperiţi, dar direcţia de deplasare era clară.

Şi-a dat jos pantofii cu piciorul, apoi s-a eliberat

de pantaloni – niciodată uşor de făcut să arate sexy. Boxerii lui erau umflaţi, dar mi-am coborât pleoapele pentru a arăta că nu eram pregătită pentru asta.

—Cântă, am spus. Cântă-mi un cântec de dragoste.

A acceptat-o ca pe ceva absolut normal, s-a mutat în spatele meu şi a tras un scaun. Am simţit mirosul poţiunii şi i-am simţit respiraţia pe părul meu, când a început. Vocea lui era joasă, cuvintele simple, sentimentale, dar atrăgătoare. Mă venera, ar fi dat mările, cerurile, Universul însuşi pentru a se uita în ochii mei; pentru a-mi săruta buzele, sânii, coapsele. S-ar fi lăsat sacrificat prin orice formă de moarte, oricât de grea, pentru a-mi înfăşura frumuseţea cu braţele sale, pentru o noapte...

Poate că versurile în limba spaniolă au făcut melodia să sune atât de pasional şi, în acelaşi timp, i-au conferit un iz de imensă melancolie...

Fără să-i mulţumesc, i-am dat noi instrucţiuni.

—Pretinzi că ştii atât de multe despre sexualitatea femeilor. Arată-mi. Fii una. Foloseşte tot ce ai nevoie.

—Domnişoară... a răspuns el pe cel mai supus ton al său.

Îl auzeam mişcându-se prin cameră, scotocind prin sertare, întrebându-se la ce să se aştepte.

Aspectul său, când s-a întors, aproape că m-a făcut să râd. Dar comicul a fost anulat de implicarea totală în spectacol. Purta o pereche de chiloţi de-ai

mei – cei pe care i-am aruncat când m-am dus la duș – un portjartier și ciorapi. Îmi întinse sutienul în jurul pieptului său. Și făcuse o treabă genială cu machiajul meu – ochii întunecați, obrajii îmbujorați și buzele de un roșu intens și apetisant.

Am mimat aplauzele, apoi mi-am deschis palmele, invitându-l să cânte.

Ceea ce el a și făcut, legănându-se în jurul unei bare imaginare, mișcându-și încet mâinile în jurul sutienului meu, întorcându-se cu spatele și desfăcându-și picioarele, mângâindu-și interiorul coapselor cu mâinile. Apoi s-a îndepărtat din nou, s-a întors, dezgolindu-și sânii imaginari, ciupindu-și sfârcurile.

Găsisem pe telefon niște muzică deocheată tocmai bună, la care el a răspuns cu mișcări de șolduri și umeri, rotindu-și sutienul în ritmul perfect. Am văzut câteva numere puse în scenă de travestiți la viața mea, iar acesta a fost la înălțime.

Ce avea de gând să facă în continuare?

Mai multe mișcări, răsuciri ca de șarpe, fluturându-și genele pline de rimel spre mine, apoi aruncându-se în genunchi în fața mea. De undeva, a scos ca prin magie rujul meu, ținându-l ca pe un microfon, a îngânat ceva și a început să-și miște limba, lingându-l în aer, în sincron cu muzica.

În continuare, l-a băgat în gură și, în timp ce mima o felație, ochii i s-au mărit, înainte de a se închide încet, în extaz.

Eu începusem să mă excit. Ca și el, de altfel, puteam observa după proeminența uriașă din chiloții mei.

„Mai mult", am dat din cap aprobator.

El s-a ridicat și a coborât, zburdând de pe scenă, învârtindu-mi sutienul ca pe un boa din pene.

Următorul lucru pe care îl văd sunt eu însămi. Luase oglinda cheval din cealaltă parte a camerei și o așezase în fața mea. Cum arăt? Destul de bine, dacă stau să mă gândesc, de fapt, foarte sexy, întinsă pe canapea, în derivă.

El îngenunchează lângă mine. Aș putea să-mi pun mâna pe părul lui și să-l mângâi.

Se întinde în față și observ că are în mână unul dintre rujurile mele, unul mai închis la culoare decât roșul aprins pe care îl are încă pe buze.

Cuvintele sunt crude, rîncede chiar. În spaniolă, bineînțeles, dar nu ca expresiile frumoase din melodie. Sunt cuvinte de mahala, cuvinte de stradă, cuvinte de bandă, insulte strigate de pe șantierele de construcții, însoțite de fluierături și de huiduieli. Dar, cu toată josnicia lor, sunt cuvinte incitante. Cuvinte care provoacă, cuvinte care emoționează. Se uită la mine în oglindă

pentru a-mi vedea reacția.

Nu reacționez.

Întinde mâna după sticla magică, își bagă degetul în ea și îl scoate ca pe un vârf de sparanghel întunecat. Apoi începe să mângâiască linii, curbe, linii care, în curând, constat că reprezentau o imagine brută a formei feminine – a mea, cu alte cuvinte. Dar, în loc să stau întinsă cuminte pe canapea, picioarele mele sunt larg desfăcute. Ca imitația cea mai rudimentară a unui nud modernist, ceva ce Picasso sau Matisse ar fi mângâlit în stare de ebrietate.

Și este clar ce mă invită să fac – să-mi desfac picioarele pentru a reproduce poziția.

Și, în caz că nu înțelesesem ideea, rotește oglinda spre el și începe să lingă, să lingă conturul coapselor mele, în sus și în jos, dar mai sus, mai aproape de punctul culminant, cu o energie și un scop din ce în ce mai accentuate.

Iar când ajunge la el, pare să explodeze, apăsându-și gura pe sticlă, sorbind ultimele picături cu frenezie. Ochii lui, așa cum îi surprinde reflexia, sunt în flăcări, iar când se oprește, gura îi este mânjită cu ruj și zeamă. Este ca un animal sălbatic care tocmai și-a executat rapid prada.

Mai aplică o dată rujul pe sticlă, schițând un orificiu inconfundabil. Apoi își scoate scula din chiloții mei și se aruncă în fața oglinzii, frecându-se violent înainte și înapoi.

Îi privesc fesele cum se arcuiesc și se încordează, în timp ce se lovește de urmele brute pe care le-a desenat. Aș râde, dacă nu ar fi atât de intens, atât de sălbatic.

Cu mirosul puternic al poțiunii în nări, sunt atrasă înapoi, în junglă, și în sexul animalic în care am fost aruncată. Trebuie să-mi amintesc că a fost nevoie să evadez, să mă eliberez de această fixație, de această subjugare în plan fizic. Era o capcană, calea spre înrobire.

Suspiciunile mele sunt aproape confirmate. Dar calea mea spre libertate, spre independență, spre stăpânire chiar, nu constă în senzualitate, ci în a-l domina emoțional.

—Demonstrează-mi, spun, întrebându-mă dacă va înțelege provocarea mea de a-mi demonstra dragostea lui pentru mine.

Se ridică și îndepărtă oglinda, ca un scenograf la sfârșitul unei secvențe. Aud cum se rupe materialul într-un colț al camerei, cum pocnesc centurile elastice ale bretelelor.

Se întoarce în patru labe, ca un sclav. Mi-a sfâșiat dresurile "panteră" și și-a tras unul pe cap, pentru a-și face o mască. Pe celălalt l-a folosit pentru a confecționa suporturi pentru cizmele mele de piele, care cad de o parte și de

alta a șoldurilor sale, ca și cum urma să fie călărit.

Le aruncă lângă mine ca un câine care livrează papucii stăpânului său. Desface cu grijă șireturile de piele și deschide fiecare cizmă, invitându-mă să o încalț.

Mesajul este: „Sunt liber să-l calc în picioare, dacă vreau”. Sunt încântată, dar nesigură. Pauză.

„Vin”.

Tot în patru labe, se îndreaptă cu greu spre minibar și se întoarce pe coate pe covor, ținând în mână o sticlă de șampanie și un pahar pentru vin, pe care le pune pe masă. Dopul de plută sare, iar el toarnă. Iau paharul și îi fac semn să rămână pe poziție.

Iau două înghițituri. E bun.

Apoi, făcându-i semn să își dea capul pe spate, îi torn restul peste masca din dres, făcându-l să se bâlbâie, în timp ce nasul lui încearcă să separe lichidul de aer.

Mi-am întins picioarele și mi-am fluturat degetele de la picioare. S-a aplecat asupra lor ca și cum le-ar fi inspectat. Am simțit picăturile de șampanie care îi cădeau de pe mască. Putea să ridice masca, sau cel puțin să facă o gaură în jurul gurii, apoi să-mi sărute degetele de la picioare.

O voiam acum. Îmi doream foarte mult. Dar îmi doream la fel de mult să nu fiu nevoită să o cer.

Cizmele! Perfect. M-ar putea ajuta să mă îmbrac cu ele fără să atingă vreo parte din mine, dar nu fără să se apropie foarte mult de alte părți ale corpului meu.

Dar am arătat spre cizme. Din piele neagră, superbă, de la magazinul meu venețian preferat. Nu călătoresc niciodată fără ele. Și niciodată nu mă simt mai prejos decât o zeiță, atunci când le port.

S-a întins după prima și a desfăcut șireturile. A așezat talpa între coapsele sale și m-a invitat să-mi introduc piciorul. L-am împins înăuntru și l-am mișcat, astfel încât cizma să se deplaseze înainte, așa cum intenționam. Nu a dat niciun semn de disconfort, dar s-a conformat sarcinii sale, de a strânge șireturile, ochi cu ochi. Mi-am îndoit ușor genunchiul, ridicându-mi coapsa. El își menținea privirea asupra misiunii sale, dar nu se poate să nu fi observat că genunchii mei se depărtau.

Unghiul devenea din ce în ce mai dificil pentru el, dar a continuat să lupte, legând în cele din urmă cele două capete ale șiretului, lung de un metru. Apoi și-a aplecat capul și a sărutat fundița pe care o făcuse.

L-am răsplătit împingându-mi piciorul înainte, ca și cum aș fi apăsat pe o

accelerație rigidă.

A doua cizmă a urmat același curs, aceeași traiectorie. Doar că, de data aceasta, nu m-am mai prefăcut în ceea ce urmăream. La jumătatea procesului de legare a șireturilor, mi-am schimbat piciorul astfel încât, în loc să apăs cu talpa pe penisul lui, aveam vârful cizmei sub el – chiar acolo, sub ouăle lui.

Dar el nu se întorcea, nu se retrăgea. Cu răbdare, a strâns șiretul până când l-a înnodat într-o fundiță și a dat, din nou, un sărut de despărțire operei sale.

L-am răsplătit cu o ușoară atingere cu degetul mare. Apoi mi-am retras piciorul și i-am așezat talpa cizmei pe piept, chiar în dreptul inimii pe care o sculptase. L-am mișcat ca și cum aș fi strivit o țigară pe trotuar. Trebuie să fi fost dureros, dar el nici măcar nu a tresărit.

Mi-am retras cizma și i-am făcut semn să își ridice dresul de pe față.

—Haide, i-am spus, și i-am întins, din nou, piciorul. A luat cizma în mâini și a ghidat-o spre gură. Sărutând și lingând, a pornit de la vârful piciorului și a refăcut cu buzele și cu limba traseul pe care îl parcurseseră degetele sale.

Când a ajuns în vârf, a plutit cu buzele la un centimetru de pielea mea goală.

Aș fi putut să-l apuc de păr și să-l împing câțiva centimetri mai sus. Dar... nu l-am atins. Asta era regula.

Dar regula nu spunea nimic despre faptul că el nu trebuia să se atingă.

Mi-am balansat cizma dreaptă în sus, am pus talpa peste pieptul lui și mi-am îndreptat piciorul. A căzut pe spate, folosindu-și brațele pentru a se sprijini și, astfel, expunându-și organele genitale. Penisul lui era încă tare, deși trebuie să fi fost derutat de mesajele contradictorii pe care le primea. Am înfipt vârful cizmei sub el și i-am oferit o mică încurajare. S-a întărit complet. Mi-am mișcat piciorul în sus și în jos. era complet desfăcut acum și l-am surprins savurând ceea ce dezvăluia.

Am pedepsit această indulgență prin inversarea poziției cizmei mele, lăsându-mi talpa să se odihnească pe ouăle lui. Am zărit o tresărire de îngrijorare în ochii lui, în timp ce împingeam piciorul.

A căzut înapoi pe covor. M-am ridicat, stând în picioare deasupra lui, în continuare cu cizma cuibărindu-se pe ouăle lui.

L-aș putea lovi cu piciorul, m-am gândit; l-aș putea face să agonizeze. Și el știa asta. Dar nu a depus niciun efort pentru a se apăra. S-a autocontrolat și a avut grijă ca mâinile să-i rămână întinse, de o parte și de alta a șoldurilor.

Chiar și atunci când am ridicat piciorul și l-am legănat înapoi, până când

s-a lovit de canapea, nu a făcut nicio mișcare.

Mi se preda complet, să fac ce vreau cu el – sclavul perfect instruit.

Dar ce voiam să-i fac?

Se umilise deja, își făcuse rău singur, îmi oferise șansa de a face același lucru.

Dar era oare această manifestare de neputință altceva decât o înșelăciune perfidă, un mod de a mă face să las garda jos, ca o armată care simulează o retragere doar pentru a găsi momentul potrivit unui contraatac nimicitor?

M-am repezit înainte, lăsându-mi toată greutatea pe piciorul drept, folosindu-l ca o treaptă spre masa din mijlocul camerei.

Alături de o vază plină cu flori se afla un bol de fructe. Am ales o piersică mare și coaptă și i-am rostogolit forma suculentă în palmă, pentru o clipă înainte de a mă îndrepta spre pat, unde îmi răsturnasem rucsacul.

Am găsit cuțitul elvețian care m-a însoțit întotdeauna în călătoriile mele, pe care l-am strecurat în buzunar.

M-am întors la sclavul meu, care încă zăcea inconfortabil pe spate, urmărindu-mă cu privirea. M-am așezat călare deasupra trupului său, cu cizmele de o parte și de alta a cutiei toracice, oferind ceea ce bănuiam că va fi o priveliște suficientă pentru a-i reface erecția.

Am avut dreptate. Încet, ca o macara care ridică un balot greu la cheu, penisul lui s-a ridicat. În acest timp, mi-am luat cuțitul și l-am înfipt în piersică, lăsând sucul să se scurgă pe glandul purpuriu. Penisul a avut o tresărire de uimire și s-a întărit și mai tare. O nouă înțepătură: mai multă zeamă; o altă tresărire. Am început să tai mai repede, mai adânc, în jurul sâmburelui și chiar prin pulpa piersicii, până când aceasta a fost descojită. Am aruncat cuțitul pe măsuță și, după ce am sorbit pulpa fructului, am aruncat sâmburele la coșul de gunoi.

Apoi, m-am aplecat înainte. Ținând piersica în ambele mâini, am așteptat să i se întărească la maximum și i-am înfipt ferm erecția perfectă în gaura lăsată de sâmbure.

O pulsație și, pentru o secundă, am crezut că voi avea fața stropită. A fost un moment de cumpănă. Capul penisului s-a închis la culoare, cu gura oarbă larg deschisă, ca un pește eșuat care salivează.

Am mișcat piersica în jos și în sus pe toată lungimea arborelui. Era strâns, dar nu prea strâns.

M-am îndreptat și m-am retras, lingând zeama de pe mâini și apoi le-am șters pe halatul de baie. În timp ce făceam asta, mi-am căutat buzunarul și am scos revolverul.

Îmi plăcea puterea pe care mi-o dădea, dar exista riscul ca aceasta să-mi diminueze concentrarea asupra elementelor care mă interesau cel mai mult. Am lovit cu piciorul mâna cea mai apropiată de mine pe podea și am început să-mi mișc degetele în jurul țevii armei, într-un gest vulgar.

A înțeles ce am vrut să transmit, așa cum a făcut-o și atunci când m-am aruncat înapoi pe canapea, desfăcându-mi picioarele și făcându-i semn să se ridice în picioare în fața mea.

Mi-am lăsat un picior încălțat pe podea, indicându-i să se așeze între picioarele mele, astfel încât mădularul lui îmbrăcat în piersică să fie suspendat deasupra mea.

Haide, l-am îndemnat, mimând cu țeava revolverului.

Când a început să miște piersica în sus și în jos, pe tulpină, am simțit cum primul strop de suc îmi stropește labiile, apoi al doilea și al treilea. M-am ridicat pentru a le întâmpina, desfăcându-mi mai mult picioarele, expunând o țintă tot mai largă.

Mă pregăteam pentru un orgasm. În mod normal, am fi intrat în contact până acum – degetele noastre se explorau reciproc, ca niște tentacule, gurile noastre se încleștau ca niște stele de mare, iar răspunsul lui țâșnea în mine, în timp ce cizmele mele se ancorau în spatele coapselor lui.

Dar iată-ne aici, continuând această scenetă ridicolă. Cel puțin el avea ceva de care să se agațe, chiar dacă era o parte din el, nu o parte din mine. Am simțit greutatea revolverului în mână și l-am adus în fața mea. A ezitat o clipă, dar i-am făcut semn să continue, apoi cu mâna stângă am început să mângâi țeava, simulând masturbarea, păstrând ritmul mâinii lui, până când ne-am sincronizat perfect.

Ochii noștri s-au întâlnit. Ne-am privit unul pe celălalt în ceea ce părea a fi armonie. O armonie perfectă. Am simțit puterea privirii sale fixe. Eram ca farurile a două mașini care se îndreptau cu viteză una spre cealaltă, fără ca niciuna să se abată, setate pe o traiectorie de coliziune.

Aproape am ajuns. Atât de aproape... cele două mâini lucrând ca niște pistoane. Am simțit zeama piersicii cum mă stropește. Mi-am coborât privirea și am observat că el strânsese piersica ca pe un burete. Nu putea fi departe de punctul culminant. Eu cu siguranță nu eram.

*

Dar apoi mi-am amintit – nu-mi puteam permite să mă las dusă de val. Trebuia să încerc cel puțin să continuu să gândesc, să păstrez controlul.

Despre ce fusese vorba, această provocare nebună, această pantomimă suprarealistă?

Dacă aș fi vrut o partidă de sex nesemnificativă cu un necunoscut, aș fi

putut s-o fac. Dar trebuia să verific dacă el era cu adevărat un străin sau stăpânul care amenințase că mă va captura, că mă va stăpâni, că mă va înghiți cu totul.

Amintirile despre culmile sexuale ale acelei experiențe m-au împins mai aproape de prăpastie. Eram un râu în vâltoare, gonind spre buza cascadei. Eram pe punctul de a fi aruncată într-o cascadă formată din milioane de picături, un curcubeu de o strălucire ieșită din comun. Am simțit cum mi se închid ochii. Picioarele mele s-au depărtat și mai mult. Gâfâiam. Se apropia. Îmi dădeam drumul.

Chiar înainte de a ceda total, mi-am aruncat privirea în jos. Piersica era strivită de degetele lui.

Dar dacă bănuielile mele fuseseră corecte de la bun început? Dacă el era demonul cu care mă luptasem cu atâta înverșunare în junglă?

Dacă ar fi fost așa, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi îndepărtat brusc piersica și m-ar fi străpuns cu sulița, aruncându-și sperma în mine, ca pe o trupă de asalt cuceritoare?

Avea ochii închiși; fața îi era încleștată de concentrare. Oare chiar nu puteam distinge siluetele stăpânilor în fața cărora mă predasem mai devreme?

Orgasmul îmi era de neoprit – un canal inundat cu apă, care spulberă totul în calea sa. Dar al lui? Mâna lui se mișca din ce în ce mai repede. Încă mai putea fi oprit. Trebuia să fie. Chiar și în timp ce mă îndreptam gâfâind spre căderea mea liberă în extaz, mi-am strâns mâna în jurul pistolului.

Evident, a simțit ceva și a deschis ochii.

Privindu-l și eu, printre pleoapele fluturânde, și sperând că, dacă mă înșelam, mă va înțelege și mă va ierta, am ridicat revolverul. Mâinile îmi erau alunecoase, degetele îmi tremurau, în timp ce întregul meu corp începea să vibreze, într-o convulsie seismică. Dintr-odată, spatele mi s-a arcuit, ca și cum aș fi fost electrocutată. Am strigat și, în același timp, dar parcă venind de la mare distanță, am auzit explozia revolverului.

Eram prea concentrată asupra propriei mele explozii ca să-mi mai pese de altceva, dar am conștientizat mișcarea escortei masculine spre spate, precum și o prăbușire, și un zgomot surd.

Când mi-am revenit, am putut auzi, deasupra propriilor mele suspine sacadate, o serie de gemete tânguitoare de pe podea, dincolo de capătul canapelei. M-am forțat să mă ridic și am privit corpul de pe covor. Abia dacă se mișca. O, Doamne, m-am gândit, îngrozită de ceea ce făcusem.

M-am ridicat cu greu și am îngenuncheat lângă victimă. Capul îi era întors, acoperit în mare parte de brațul pe care, evident, îl ridicase într-o încercare zadarnică de a se proteja. M-am simțit îngrozitor. Împușcasem un

om nevinovat, pe care îl ademenisem într-un joc periculos, doar pentru că, sub influența Aya, devenisem paranoică și îmi imaginasem că el putea fi diavolul care căuta să mă prindă în capcană și să mă înrobească încă o dată.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi. Simțeam agonia vinovăției și eram speriată ca naiba. Câți ani într-o închisoare groaznică avea să însemne asta?

M-am uitat în jur după pistolul care zăcea acolo unde îl scăpasem, lângă canapea. Poate că ar trebui să mă împușc. Ar fi fost cea mai ușoară cale de scăpare.

Am auzit însă cel mai neașteptat sunet posibil.

Un râs de femeie. Un râs cu o tentă tăioasă și mai mult decât o aluzie la un rânjet disprețuitor.

M-am învârtit, cu arma în mână, și aproape că am scăpat-o din cauza șocului.

Acest gigolo, victima mea rănită mortal, era așezat pe covor, rânjind la mine. Dar nu era pe moarte. Și nu era un el.

Am avut dreptate de la început. Își schimbase înfățișarea pe parcursul luptei noastre în junglă; se transformase în gigolo. Și acum, iată că se ridicase în picioare, scuturându-și părul lung și blond, ca un câine ce tocmai ieșise dintr-un râu.

M-am târât înapoi, strângându-mi picioarele la piept și ținând revolverul în fața mea, deși știam că nu-mi va folosi la nimic.

Probabil că arătam ca un copil îngrozit.

Când m-am izbit cu spatele de măsuță, am răsturnat-o. Lumânările au căzut pe covor, împreună cu sticluța cu ulei de lavandă și aceea cu Aya.

În timp ce mă agitam, stingând lumânările și căutând sticluța, am simțit cum privirea ei mă străpungea. Când mi-am ridicat privirea, ea avea brațele în șolduri, stând calmă și neclintită, complet goală, fără nicio zgârietură pe corp.

Ce planuri avea cu mine?

A râs, un râs înfundat, fără umor.

—Deci, târfulița a câștigat, a rostit ea printre dinți. Dar ai fost la limită. Ai câștigat această bătălie. Nu ai câștigat războiul.

Era un război pe care părea entuziasmată să îl continue, dar orice avea în minte a fost întrerupt de o bătaie în ușă.

„Micul dejun!”

Lumina pătrundea pe sub perdele și mi-am amintit că cerusem să fiu trezită mai devreme pentru a putea prinde avionul.

—Intră, am poruncit și, în pofida faptului că încăperea era un dezastru, că aveam o armă în mână și un diavol de sex feminin drept companie, am privit ușurată cum ușa se deschidea.

Era fata de la recepție. În timp ce ea încerca să-și croiască drum în cameră, cu tava pentru micul dejun, am reușit să arunc revolverul pe grămada de haine murdare din colț.

Fata a așezat tava pe masă, lângă flori și fructieră, și mi-a aruncat o privire întrebătoare. Apoi a murmurat ***„Buenos dias, señor”*** și a ieșit în grabă din cameră.

Ce naiba voia să spună? m-am gândit, înainte de a încremeni. Mă uitam la gigolo, complet îmbrăcat și fără niciun semn de rană mortală. Am făcut un pas înapoi. La fel a făcut și el. Mi-am dus mâna la gură pentru a-mi înăbuși un țipăt. La fel a făcut și el.

Apoi, cu o încărcătură electrică care mi-a străbătut tot corpul, am înțeles. M-am privit în oglinda cheval. Mă transformasem în însoțitorul meu nocturn.

O explozie de râs m-a făcut să mă întorc. Antagonistul meu, care își schimbase forma și sexul, îmi zâmbea malițios. Râsul se propaga, din ce în ce mai tare, lovindu-mi creierul. Se înălța într-un crescendo care m-ar fi putut ucide.

Mă simțeam ca un șobolan electrocutat, alergând prin cameră, luându-mi portofelul, telefonul și pașaportul. Nu mai conta faptul că forma mea actuală abia dacă mai corespundea cu cea din buletin. Trebuia doar să ies, trebuia să evadez – sau să mor.

În timp ce mă grăbeam spre lift, am trecut pe lângă una dintre femeile de serviciu, care căra un teanc de prosoape. Și ea mi-a aruncat un ***„Buenos dias, Señor”***, în timp ce îmi făcea loc. În mod clar, escorta masculină era o prezență familiară pe coridoarele hotelului.

Aproape că am sărit din lift și m-am grăbit spre ușa rotativă care dădea în stradă, cu un ***„Adios, Señor!”*** prietenos răsunându-mi în urechi, în timp ce clipeam în soarele strălucitor al dimineții.

5. Zborul 109

Stăpânindu-mi impulsul de a fugi cât de repede puteam, am mers pe jos una sau două intersecții, doar pentru a mă îndepărta de hotel și de oroarea cu care eram acum asociată. Cum puteam scăpa de demonul răzbunător care mă îngrozea atât de mult? Cum aș putea măcar să-mi recapăt adevăratul gen? Aveam nevoie de cafea; aveam nevoie să-mi recapăt respirația. Aveam nevoie de un plan.

În fața mea am văzut un ospătar care aranja scaune de plastic în jurul meselor de pe trotuar.

M-am apropiat de el, ridicând din sprâncene pentru a întreba dacă acea cafenea era într-adevăr deschisă.

—***Si, si, si***, mi-a răspuns el: ***„sientese ahi, Señorita”.*** Señorita? M-am uitat la el nedumerită.

—***Aqui por favor***, a spus el, trăgându-mi un scaun. În timp ce mă așezam, mi s-a explicat ce înseamnă ***„Señorita”***.

Acelea erau picioarele mele, atașate de corpul meu, care era învelit în hainele mele, iar toate părțile componente se combinau perfect pentru a se așeza, așa cum o făcuseră întotdeauna. Fără să-mi dau seama, mă transformasem din nou în mine însămi.

Aproape că plângeam de ușurare, dar am reușit să-mi comand cafeaua ca și cum totul ar fi fost complet normal. M-am lăsat pe spate în scaun, fără să îndrăznesc să închid ochii în caz că, atunci când îi deschideam, mă găseam din nou prizonieră într-un corp străin.

*

Nu au mai existat drame. Mi-am băut cafeaua, bucurându-mă de normalitatea care mă învăluia reconfortant. S-au mai oprit câțiva oameni în drum spre serviciu, dar oricât de atent m-aș fi uitat, niciunul dintre ei nu părea amenințător. Își scuturau ziarele, își aprindeau țigările, plăteau și lăsau bacșiș și își continuau ziua obișnuită. Ospătarul își îndeplinea eficient sarcinile, dar era atent la mine. Când avea o clipă liberă, se învârtea pe lângă masa mea, făcând conversație. Când a aflat că eram în drum spre aeroport, a insistat să-mi cheme un taxi.

Am petrecut o oră plictisitoare în terminal. Am fost întâmpinată cu surprindere pentru lipsa mea de bagaje, dar am trecut mai departe, dând din umeri. Exista posibilitatea ca aceia de la hotel să mi-l trimită, probabil împreună cu o factură uriașă pentru pagubele produse în cameră. Trebuie să fi văzut și mai rău. Speram doar că nu vor găsi un cadavru sau glonțul.

Am cumpărat o revistă lucioasă pentru a-mi distrage atenția de la gândurile legate de mașinile de poliție care se îndreptau cu viteză spre aeroport, cu sirenele în funcțiune. A fost o așteptare incomodă, dar în cele din urmă m-am alăturat cozii pentru îmbarcare și, în curând, m-am așezat pe scaunul meu, studiind modelele seducătoare și articolele despre destinații exotice, așteptând cu nerăbdare decolarea.

Desigur, eram bucuroasă să las în urmă locația mea exotică, iar când am pornit pe pistă și ne-am înălțat spre cer, mi-am permis să strâng puțin din pumn pentru a sărbători evadarea mea. Am conștientizat că în urma mea rămăsese un oarecare haos; dar Gustavo putea găsi câțiva localnici care să împingă mașina din craterul în care intrase și urma să se întoarcă în oraș cu o poveste care merita spusă prietenilor săi. Îl plătisem mai mult decât generos, așa că nu se putea plânge, deși probabil că ar fi făcut-o. Cât despre gigolo, bietul om... nu știam dacă îl omorâsem sau dacă pur și simplu fusese „împrumutat” de diavol pentru jocul nostru mortal și acum se trezea cu capul încărcat de un vis real, dar imposibil. Poate că avea să descopere inima cu săgeată crestată pe piept. Sau chiar gaura de glonț. Dar orice aș fi lăsat în urma mea, nu mai puteam face nimic în privința asta.

Priveam pe fereastră clădirile și străzile care deveneau din ce în ce mai mici. Lumina soarelui se reflecta pe parbrize, dar mașinile s-au micșorat până la dimensiunea unor jucării. În curând vom fi deasupra oceanului, îndreptându-ne spre marele pustiu primitor al cerului.

Țărmul dispărea. O mulțime de bărci de pescuit presărau marea de un albastru închis; un portcontainer, îndesat ca un cub Rubik, lăsa o dâră de spumă. Lumea își continua cursul normal. Eram în siguranță. Simțeam cum mi se închid ochii. Aveam atât de mult somn de recuperat. Dar, înainte de a adormi, am fost deranjată de un membru al echipajului.

—Mă scuzați, doamnă?...

Am ridicat privirea și am văzut că avea o tavă cu o băutură pe ea.

—M-am gândit că ați dori un pahar de șampanie.

De ce aș fi vrut un pahar de șampanie? Nu vedea că voiam să dorm?

Mi-am ridicat privirea încruntată, pe punctul de a o respinge. Apoi am tresărit. Fața de deasupra tăvii pentru băuturi îmi era cunoscută. Mult prea cunoscută.

În pofida uniformei imaculate cu însemnele companiei aeriene, nu putea ascunde acele trăsături puternice și malefice.

—Felicitări, a șoptit ea, în timp ce a coborât tava pentru ca eu să iau paharul de șampanie. Nu eram sigură că vei reuși.

Oh, a adăugat ea, în timp ce își îndrepta spatele, bagajele tale sunt în

cală.

Se înălța deasupra mea, privind în jos cu un zâmbet veninos.

—***Salud!*** Zbor plăcut.

Și cu asta, și-a pus tava sub braț și s-a îndepărtat pe culoar, cu rochia roșie întinsă la maximum pe fesele ei bine sculptate.

Am golit paharul din două înghițituri mari, dar nu în semn de sărbătoare. Speram doar că șampania mă va ajuta să îmi mai atenuez teroarea de a mă găsi din nou captivă în același spațiu cu dușmanul meu de moarte, la kilometri deasupra mării indiferente, fără nicio cale de scăpare.

*

Mi-am lăsat jos paharul gol și am privit pe fereastră. Nori mici și pufoși pluteau sub noi. Navele se subțiaseră, lăsând la orizont doar un petrolier de mărimea unei cutii de chibrituri. Apoi am pătruns într-un nor dens și nu mai era nimic de văzut.

După cea mai lungă și mai traumatizantă noapte din viața mea, eram epuizată. Am rezistat atât de mult timp, fiind condusă de frică și împinsă mai departe de adrenalină. Dar acum nu mai aveam unde să fug, unde să mă ascund, nu mai aveam niciun motiv să rămân trează. Eram prizonieră în același avion cu antagonistul meu, dar, cu siguranță, atât timp cât eram la vederea celorlalți pasageri, aș fi fost în siguranță.

Am privit spre dreapta. Un domn mai în vârstă de peste culoar dădea din cap, în timp ce-și citea cartea. Lângă el, un adolescent se încrunta concentrat la laptopul său. Dincolo de el, mama lui își studia cu atenție revista. Totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Realitatea plictisitoare de zi cu zi. Bărbia-mi cădea în piept, în timp ce-mi lăsam pleoapele să se închidă.

*

Era întuneric când m-am trezit. Când am încercat să mă uit pe fereastră, tot ce am putut vedea a fost propria imagine oglindită. Era de așteptat să se întâmple asta. Ceea ce nu era de așteptat era faptul că acum aveam un însoțitor pe scaunul de lângă mine. Puteam distinge un cap deasupra umărului meu reflectat. Și nu mi-a plăcut ce am văzut.

Foarte lent, m-am întors să mă uit. Luminile cabinei erau slabe, așa că intrusul, cum nu mă puteam abține să-l consider, nu era decât o siluetă obscură. Singurul lucru pe care îl puteam distinge în lumina slabă mi-a tăiat răsuflarea. Purta o mască. Și nu genul de mască pe care o poartă oamenii în avioane sau în spații aglomerate. Era o mască de carnaval, cu un nas în formă de cioc încovoiat și necruțător. Obrajii și fruntea erau vopsite într-un auriu tern, iar în jurul ochilor avea presărat praf de stele.

Masca s-a mișcat brusc, iar eu mă uitam fix în găurile întunecate din

jurul ochilor.

—Domnișoara s-a trezit. Sper că v-ați odihnit bine.

Vocea era joasă, iar masca s-a apropiat – incomod de aproape.

Ce se întâmpla? Să fie, oare, escorta masculină? Oare mă afundam din nou în coșmarul din care credeam că am scăpat?

Masca era atât de aproape acum, încât îmi simțeam urechea scăldată în respirația lui.

Și, fără să-mi doresc, am simțit un fior de teamă, cu o ușoară tentă de entuziasm.

S-a răsucit în scaun, foarte lent, aproape mecanic, ca un robot. Apoi, i-am simțit mâna pipăindu-mi coapsa.

Am vrut să o îndepărtez cu o lovitură, să strig după unul dintre membrii echipajului, să mă opun cu fast. Dar nu am făcut nimic. Am încremenit, lăsând privirea întunecată să mă ardă, ca o scânteie, prin găurile ochilor măștii.

Ciocul îmi atingea, practic, pomeții. Era ca lama unei săbii. M-am simțit ca și cum ne-am fi întors în camera de hotel, ca și cum am fi revenit la jocuri periculoase, în situații-limită.

Nu-mi doream acest lucru și m-am răsucit pentru a-l îndepărta. Dar degetele de pe coapsă m-au strâns brusc. Am privit cu disperare peste umărul amenințător, dar niciun membru al echipajului nu părea să fie la datorie. La ce mă puteam aștepta de la ceilalți pasageri?

Degetele s-au relaxat. Am făcut greșeala de a-mi coborî mâna pentru a masa zona. Mâna lui a coborât din nou – de data aceasta pe a mea, ca și cum ar fi revendicat-o de drept.

—Relaxează-te, a răsuflat el. Putem să finalizăm distracția, draga mea, fără ca niciunul dintre noi să fie împușcat.

Și-a deplasat mâna spre brațul meu, trăgându-mă spre el.

—Du-te încolo! Cu o mișcare din cap și ciocul lui zgâriindu-mi obrazul, mi-a indicat direcția. „Așteaptă-mă”.

Era în picioare și, cu o smucitură autoritară, m-a ridicat, apoi m-a dirijat pe culoar, încercând fără îndoială să facă să pară un gest de curtoazie.

—Vin și eu imediat, a spus el.

M-am uitat de-a lungul cabinei. Lumina slabă o făcea să pară un tunel interminabil.

Acum era momentul să protestez, să lupt, să cer ajutor.

Mi-a citit gândurile.

—Nu crea probleme, a șoptit, și m-a împins cu o atingere pe fund.

Să nu faci probleme; să nu faci scandal; să nu te faci de râs – chiar dacă asta înseamnă să fii violată în spațiul monoton al toaletei unui avion?

M-am trezit făcând primii pași. Măcar am avut câteva momente de gândire, în timp ce înaintam de la un rând la altul, sprijinindu-mi pentru scurt timp mâinile pe spătarele scaunelor.

Căutam în jur orice formă de ajutor, uitându-mă în jos la partenerii de

zbor înfășurați în pături, dormind cu capetele aplecate înainte.

Cu excepția unuia care nu dormea. Când m-am apropiat, un cap s-a ridicat și s-a întors spre mine. Avea și el o mască de carnaval. Mi-am înăbușit un strigăt și instinctiv m-am dat la o parte.

O greșeală. O mână s-a întins și mi-a pipăit piciorul.

În încercarea de a mă reculege, m-am întors și am văzut o altă mască, cu același aer frivol de carnaval – sprâncenele arcuite, mustața răsucită ca a unui cavaler, sub care se întindea un rânjet pervers.

M-am îndepărtat. Dar pe măsură ce înaintam spre partea din spate a avionului, capetele mascate se ridicau brusc și mâinile se întindeau. Parcă mă aflam din nou în junglă, chinuindu-mă să-mi croiesc drum printre lianele târâtoare.

Senzația de gol în stomac devenea tot mai intensă, iar creierul mi se învârtea. Mă aflam într-o luptă, ridicându-mi genunchii pentru a lovi degetele întinse. O mână m-a prins de gleznă și, în timp ce încercam să mă eliberez, mi-am pierdut un pantof. Nu mă puteam apleca să îl ridic. Ar fi sărit toți pe mine chiar acolo, pe culoar.

Unde erau toți membrii echipajului? De ce toți pasagerii se transformaseră în maniaci sexuali mascați? Nu aveam timp să gândesc. Renunțând la orice urmă de demnitate, am pornit imediat spre toaletă.

Persecutorii mei se ridicau de pe scaune. O privire rapidă peste umăr mi-a dezvăluit o imagine dintr-un film de groază prost, cu zombi care se împiedicau unii de alții pe culoarul din spatele meu.

Cu un ultim avânt, m-am îndreptat spre ușa din spatele semnului plictisitor „Liber” și, aruncându-mă prin ea, am tras-o în urma mea și am lovit puternic zăvorul pentru a o bloca.

În sfârșit, reușisem să ajung într-un loc sigur. M-am uitat în oglindă. Eram un dezastru – machiajul întins, rujul și el. M-am uitat în jur la dulapul de plastic înghesuit, cu vasul său din metal dur, vasul de toaletă, balustradele și coșul de gunoi. Un fel de sanctuar. Dar pentru cât timp? Cât de rezistentă era încuietoarea? Nu era suficient de puternică pentru a rezista împingerilor de umăr ale unui singur om, darămite ale unui întreg grup. Oare chiar urmau să dărâme ușa și apoi să se lanseze într-un viol în grup, ca o altă versiune a clubului Mile High?

Ar fi dificil să faci sex consensual într-un spațiu atât de limitat, dar să fii violată – și nu doar o dată, ci de mai multe ori – ar fi spectaculos de josnic, o degradare care îți schimbă viața.

Ce puteam face pentru a mă apăra? Nu aveam nimic. Nu apucasem să-mi iau geanta. Nu că aș fi avut ceva în ea care să mă ajute. Chiar și micuța mea foarfecă de unghii fusese predată la check-in.

S-a auzit un zăngănit, în timp ce testau rezistența încuietorii. Acesta a fost urmat de zgomotul surd al unui umăr care lovea ușa.

Începuse asediul.

*

Loviturile au continuat. Cu greutatea lor combinată, nu le-ar fi luat mult să dărâme ușa. Puteam auzi mormăieli, înjurături, câte un strigăt de nerăbdare, probabil din spatele cozii. Bărbații cred întotdeauna că sunt mai buni decât alți bărbați, chiar și la nivelul de a dărâma ușa unei toalete.

Și apoi s-a auzit un alt strigăt. A sunat ca o poruncă, dar nu am putut înțelege cuvintele. Loviturile s-au oprit. S-au auzit pași și apoi ceea ce ar putea fi descris doar ca o bătaie politicoasă.

—Cioc, cioc, cine e aici?

Era escorta masculină. Bineînțeles.

—Haide, domnișoară. Deschide ușa, fii o fată bună. Deși amândoi știm că nu ești o fată bună. Nu-i așa? Nu ești deloc o fată cuminte.

—Doar nu vorbești serios, m-am trezit răspunzând într-un oftat. Pleacă. Trimite violatorii ăia înapoi la locurile lor.

—Ești puțin cam dură, drăguțo. Ăștia sunt cei mai mari fani ai tăi. I-ai vrăjit cu frumusețea ta, cu farmecul tău sexual. Sunt sclavii tăi.

—Ei bine, spune-le sclavilor mei să plece. Nu vreau să am de-a face cu ei.

—E prea târziu acum. Le-ai pătruns în creier, ca un vierme, ca un vierme care transformă orice gând în dorință. Tot ce pot vedea ești tu – membrele tale, sânii tăi, picioarele tale care se depărtează...

—Gura, perversule! Încetează cu prostiile astea. Sunt doar niște bărbați. E dezgustător.

Nu, nu e dezgustător. Este tragic. Și-au pierdut mințile; le-ai capturat sufletele. Creaturile astea sunt ale tale pentru totdeauna.

—Până când ce? Până își vor goli toți scrotul? E patetic și știi asta.

—Nu, nu știu. Așteaptă o clipă, mai e cineva care vrea să discute cu tine.

A urmat o pauză, în timp ce a chemat pe cineva de la capătul cozii. A urmat o altă agitație de cealaltă parte a ușii. Apoi am auzit o voce cunoscută.

—Doamnă?

Era Gustavo, șoferul meu. „Cum naiba a ajuns în avion?”

—Doamnă, trebuie să mă ascultați.

Abia îl puteam auzi. Era în mod evident extrem de neliniștit, rușinat, ai putea spune.

—Îmi pare rău, doamnă. Chiar îmi pare rău. Dar nu pot face nimic.

—Și vrei să mă și violezi acum?

A urmat o pauză. Am auzit o altă voce – probabil a gigoloului – care îl îndemna să răspundă.

—Este exact cum a spus el. Suntem cu toții sub vraja ta. Nu ne putem abține. Mă simt – a făcut o pauză – devorat de dorință. Ești atât de frumoasă, atât de sexy. Din momentul în care te-am văzut când te-ai apropiat de mașina mea, te-am dorit. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât să te am. Când m-ai abandonat în junglă și ai plecat cu acel bătrân nenorocit pe motocicletă, m-am umplut de furie. Nu pe tine, ci pe el, pentru că ți-ai pus brațele în jurul lui.

—Era doar un bătrân nenorocit cu o sculă ca un crenvurst nemțesc. La fel ca și tine. La fel ca voi toți – perverși cu mintea murdară, conduși de patetica voastră dorință sexuală.

Mintea mea s-a întors la viziunea pe care am avut-o după ce am băut Aya, când eu și amazoana deveniserăm mari și irezistibile pentru câinii de vânătoare cu talie slăbănoagă care schelălăiau de poftă, chiar dacă îi zdrobeam cu superputerile noastre de femeie.

Am simțit lava disprețului clocotind în mine. Trebuie să existe ceva în cabina asta amărâtă cu care să pot sparge oglinda. Apoi m-aș fi îndopat cu cioburi de sticlă pentru a vedea dacă le-ar fi supraviețuit apetitul sexual.

Mi-am scos pantoful care îmi rămăsese și m-am întrebat dacă tocul lui se ridica la înălțimea misiunii.

Dar, înainte de a încerca, s-a auzit o voce nouă la ușă.

Accentul era puternic, dar îmi suna familiar.

—Señorita...?

M-am prins. Era soțul femeii șaman.

—Ce faci aici? Ești nebun? Nu vei scăpa din asta. Îți vei petrece restul vieții în închisoare. Ce-ar spune soția ta?

—Nu ar fi fericită. Și îmi pare foarte rău. Nu știu ce fac aici. Nu știu cum am ajuns aici. Dar știu că m-ai vrăjit – și pe mine și pe toți ceilalți. Când te-am văzut cum te îndreptai spre altar, am fost cu toții loviți de aceeași dorință. A fost copleșitoare. A fost ca și cum am fi fost controlați de o forță străină.

—Sigur, am rânjit eu. M-ai vrut de la început. O femeie își poate da seama. Soția ta și-a dat seama. Și când ai venit după mine în junglă, aveai un singur lucru în minte. Și nu era siguranța mea. Tu și oamenii tăi. Dacă n-aș fi lăsat un pumn de bani pe trunchiul acelui copac, m-ați fi aranjat pe loc.

Tăcere.

—Mă gândeam eu. Complet vinovat.

Am auzit ceea ce părea a fi o luptă.

Gigoloul își făcuse din nou loc în față.

—Cherie, pierzi timpul. Te joci pentru a câștiga timp. Dar nu va funcționa. Îți mai dau o șansă. Deschide ușa asta, ieși să-ți întâmpini adepții. O zeiță trebuie să fie venerată.

Am ripostat cu furie. Mă jucam pentru a câștiga timp. Da, de ce nu?

—Câți adepți am?

—Nu mai mult de douăzeci. Douăzeci și cinci?

—Dar nu am întâlnit douăzeci și cinci de oameni în tot timpul petrecut în țărișoara ta de rahat.

—Nu trebuie să întâlnești pe cineva ca să-l vrăjești, domnișoară. Crede-mă. O privire este de ajuns. Bătrânul căruia i-ai confiscat scuterul și-a pierdut mințile. Se tot îmbrățișează spunând: „Brațele ei erau aici, în jurul meu. Și apoi m-a abandonat sub amenințarea armei". I-ai frânt inima.

—Mi-aș fi dorit să-i fi rupt penisul, am murmurat eu.

—Cât despre mine...

—Da, cât despre tine? Ce-i cu tine?

—E la fel. Tu m-ai fermecat. Toată noaptea m-ai avut în palma ta. Și apoi, chiar în momentul în care...

—În momentul în care aveai de gând să încalci înțelegerea noastră și să mă violezi...

—Nu poți să te prefaci că nu ai vrut-o.

—Am avut o înțelegere.

—Nu prevedea că, dacă nu reușeam, aveai voie să mă împuști.

—Ei bine, se pare că nu am făcut o treabă prea bună în privința asta, nu-i așa?

A urmat o pauză.

Apoi o șoaptă.

—Lasă-mă să intru, domnișoară. O să mă strecor înăuntru și o să-i ținem pe ceilalți afară. Îi voi ține afară. Și o să rezistăm până se luminează și se trezește echipajul. Te rog, Cherie, putem face asta. Te pot salva. Poți avea încredere în mine. Sunt în agonie...

Nu pot să neg că am fost tentată. Era un om puternic. Ar fi putut ține la distanță hoarda de maniaci. Și, în timp ce făcea asta, cu greu putea să-mi facă mie vreun rău. Dar cuvântul „încredere”... Asta a declanșat alarma. Puteam să am încredere în el? Chiar și această întrebare dovedea că nu puteam. Încerca doar să mă lingușească pentru a mă avea primul – cât timp mai rămânea ceva din mine care să merite înainte de a fi transformată într-o jucărie sexuală stricată.

A urmat o pauză. Îmi dădea timp să mă gândesc.

Dar la ce să mă gândesc? Părea a fi veșnica alegere: tigaia sau focul?

Eram conștientă că armistițiul se subția. Se simțea un val de nemulțumire. Gigoloul și-a reprimat-o la început, dar în cele din urmă s-a lipit cu fața de ușă și mă ruga să îl las să intre.

—Nu-i mai pot reține mult, a spus el. Lasă-mă să intru. Pot să te salvez.

M-am uitat în oglindă. Am văzut o femeie nebună, cu ochii mari, cu maxilarul căzut de panică. Nu arăta bine. Și nici eu. Categoric, nici eu.

Mi-am apucat pantoful de vârf și m-am uitat din nou. Mult mai bine. Cu un ciob de sticlă înfășurat într-un prosop de unică folosință, mă puteam lupta al naibii de bine.

Gura mi s-a încleștat într-o grimasă răutăcioasă, iar eu am balansat ciobul cu toată forța.

În mod dezamăgitor, a ricoșat. Am presupus că, probabil, au folosit sticlă securizată pentru a-i împiedica pe teroriștii nebuni să facă exact același lucru – să confecționeze o armă letală.

Am mai încercat o dată, mai mult din frustrare decât din speranță. De fapt, am lovit oglinda de mai multe ori, lăsând un tatuaj pe sticlă.

Apoi am renunțat. Eram pierdută. Eram blestemată. Aveau să dărâme ușa și să se răzbune până când m-ar fi transformat în ceva care ar fi putut la fel de bine să fie aruncat în vasul de toaletă și, apoi, azvârlit pe cerul larg, ca o

pasăre prinsă în una dintre elicele avionului.

S-a auzit o lovitură puternică în uşă.

Şi uite aşa începe, m-am gândit, întrebându-mă dacă aş fi avut timp sau mijloacele necesare pentru a mă sinucide înainte de asalt.

Mai multe lovituri în uşă, dar păreau cumva aleatorii, necoordonate, spre deosebire de loviturile ritmice cu care începuseră. Am auzit şi strigăte, dar în mod ciudat nu strigătele aşteptate, de anticipare triumfătoare.

Oare ce se întâmpla? Se luptau, se luptau pentru poziţie, care să ajungă primul la mine.

Mi-am amintit că am văzut un documentar în care masculul unui tip de albină australiană se lupta până la moarte cu rivalii săi pentru a se împerechea cu o femelă. Erau câte o duzină de masculi pentru fiecare femelă, iar aceştia se aruncaseră într-o luptă corp la corp, o frenezie ucigaşă, lăsând un câmp de luptă plin de victime şi muribunzi. Singura problemă era că, în această goană pentru împerechere, aproape întotdeauna şi femela sfârşea prin a fi ucisă.

Foarte aproape de podea, s-a auzit o pocnitură imensă, care nu putea fi produsă decât de un cap. Mi-am permis un mic strop de speranţă, imaginându-mi o grămadă de cadavre care se adunau lângă uşă.

Unul dintre ei a apucat mânerul şi am putut vedea că se învârtea cu înverşunare. Dar apoi s-a oprit. S-a auzit un geamăt şi ceea ce părea a fi o mână care aluneca pe uşă, până la podea.

Am văzut o dâră de sânge strecurându-se pe sub uşă.

Avionul a făcut un salt brusc, iar eu am fost aruncată spre oglindă. Am reuşit să ridic mâna la timp şi m-am agăţat de robinet. Din cauza întregii drame, am uitat că eram blocaţi într-un avion la aproape 2 km deasupra oceanului. Zburasem atât de lin pentru atât de mult timp, dar acum o porţie serioasă de turbulenţe zguduia avionul de parcă ar fi fost King Kong.

În mod normal, turbulenţele mă îngrozesc, dar acum, în timp ce mă desprindeam de oglindă şi mă prindeam de balustrada de pe perete, am început să simt că ar putea contribui la eliberarea mea.
Cu siguranţă ar fi trezit echipajul din hibernare.

În timp ce stăteam în picioare, încercând să mă calmez, am observat că o urmă de umezeală se infiltra în dresurile mele. Am privit în jos. Era o pată de sânge, acolo unde fuseseră tălpile mele. Sângele unei alte persoane pe pielea mea mi-a provocat greaţă. Trebuia să scap de el, aşa că mi-am dat jos dresurile şi le-am aruncat în coşul de gunoi. Apoi am aruncat prosoape de hârtie pe jos, ca să nu calc din nou în sânge, înainte de a ridica mai întâi un picior, apoi pe celălalt în chiuvetă, pentru a le spăla.

După aceea m-am aşezat pe toaletă, îmbrăţişându-mă pentru a încerca să mă opresc din tremurat şi întrebându-mă ce să fac.

O altă turbulenţă m-a făcut să-mi dau seama că nu puteam rămâne unde eram. Nu ar fi durat prea mult până când aş fi îngenuncheat deasupra vasului, cu o stare cumplită de greaţă.

Dar, oare, ce se întâmpla în cabină? Tot ceea ce puteam auzi era bâzâitul

intens al avionului, care înainta în noapte. M-am ridicat și am aruncat mai multe prosoape de hârtie pe podea.

Apoi mi-am luat pantoful – cel mai apropiat lucru pe care îl aveam, ca armă – și l-am ținut în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga am întins mâna spre zăvor. Am ezitat o clipă, apoi l-am deplasat într-o parte, înainte de a întredeschide ușa, anticipând o mână puternică de bărbat care să o deschidă larg și să-mi prindă brațul.

Dar nu era nimeni acolo. În schimb, când am deschis ușa și am tras cu ochiul afară, am văzut și mai mult sânge, împrăștiat pe podea în fața mea. Dacă intenționam să trec pe acolo, ar fi trebuit să pregătesc mult mai multe șervețele.

Am aruncat o privire mai departe și mi-am dus mâna la gură.

Pantofi. Pantofi bărbătești atârnați de câte un crac al pantalonilor. Asta am văzut, o mulțime de pantofi care blocau intrarea pe culoarul din dreapta mea. Picioarele și brațele aruncate la întâmplare dădeau impresia unor cadavre căzute dintr-o parașută.

Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Chiar se omorâseră între ei, ca albinele? Dar dacă ăsta era cazul, unde era supraviețuitorul triumfător care aștepta să mă revendice ca pe un premiu?

Întrebările erau la locul lor, dar nu mă puteam concentra din cauza sângelui. M-am uitat la picioarele mele goale și m-am ascuns înapoi, în toaletă, pentru a smulge ultimele șervețele.

Le-am aranjat ca pe niște trepte, construind o cărare fragilă și neconvingătoare în fața mea.

Culoarul era sufocat de trupuri, unele întinse pe scaune, altele într-o parodie de îmbrățișare umană. Unii își pierduseră măștile de carnaval, iar eu, în lumina slabă, puteam vedea grimasele morbide.

Abia îndrăzneam să mă uit, dar capetele se clătinau ca ale unor găini expuse într-o piață ambulantă. Aveau gâtul rupt. Dar ce putere ar fi putut rupe gâtul a douăzeci și cinci de bărbați puternici, chiar dacă erau hipnotizați de o dorință desfrânată?

O mișcare mi-a atras atenția. Am ridicat privirea.

La capătul îndepărtat al tunelului întunecat al cabinei am văzut o siluetă. Să fi fost oare Regele Albină, așteptându-mă să vin și să-i satisfac nevoile?

Aproape că am făcut cale întoarsă, dar toaleta nu-mi oferea niciun refugiu împotriva unei asemenea forțe care reușise să adune atâtea trupuri îngrămădite din fața mea.

Se întrezărea o figură uriașă, înaltă, cu umeri lați, cu brațe masive care se întindeau spre spătarele scaunelor, în timp ce se apropia, având capul îndreptat în jos, așa că nu îi puteam distinge trăsăturile.

Apoi, capul s-a ridicat.

—Bună, străino. De ce ți-a luat atât de mult timp să ieși de acolo, drăguțo? Așteptai semnalul „Liber”?

—Dumnezeule, tu ai făcut toate astea?

Am arătat cu mâna spre covorul morții.

—Mai bine decât să moară făcând pe ei! Un râs tăios. Strălucirea zidului de dinți. Haide, soră-mea, ajută-mă să scap de nenorociții ăștia.

A ridicat cel mai apropiat cadavru și l-a trântit pe un scaun, apoi l-a apucat pe următorul.

Eram paralizată. Amazoana, întâlnită ultima dată în viziunea mea Aya, masacrând animalele însetate de sex.

Forța și proporțiile ei nu scăzuseră. A mai aruncat doi neputincioși pe scaune și a avansat spre următorul.

Ultima dată aveam și eu puterea și dimensiunile ei gigantice. Eram și eu o mașină de ucis feminină.

Dar acum nu puteam decât să privesc, slăbită și dezorientată. Mă simțeam ca o păpușă din cârpe.

Amazoana s-a aplecat brusc și apoi a strigat: „Pantof!".

Am surprins un proiectil care venea spre mine, pe culoar, și am reușit doar să-mi apăr fața cu o mână.

Pantoful a ricoșat pe podea, iar eu am îngenuncheat pentru a-l ridica și a mi-l pune în picior, împreună cu cel pe care îl aveam deja în mână.

Până am apucat să o fac, ea era deja acolo, dominându-mă, privindu-mă de sus și aruncându-mi acel zâmbet de soră.

—Oh, draga mea, a clătinat din cap. Uite ce ți-au făcut!

„Uite ce le-ai făcut tu", m-am gândit eu.

Mi-a citit gândurile.

—Crezi că nu trebuia să o fac? Nu puteam să-i las să te aibă, nu-i așa?'.

Și-a împreunat buzele: „Nu, nu, nu, nu, așa cum cânta odată, cu mare forță, una dintre legendele noastre dragi".

Apoi s-a întins și și-a aruncat brațele în jurul meu. M-a ridicat ca pe un copil și m-a dus înapoi la locul meu.

—Poftim, scumpo. Știu de ce ai nevoie. Aranjează-te puțin, până mă duc eu să-l aduc. Uite-ți geanta!

A dispărut după perdea, în timp ce eu mi-am deschis geanta, și m-am apucat de masiva lucrare de recondiționare.

*

Abia ce-mi aplicam ultimele retușuri la sprâncene, când perdeaua s-a dat la o parte, iar salvatoarea mea a apărut deasupra mea, cu tava în mână.

S-a strecurat pe scaunul de lângă mine, iar coapsa ei, ca un trunchi, mi-o presa pe a mea.

—Asta ar trebui să-și facă treaba.

Am luat paharul pe jumătate plin cu gheață și care mirosea a Jack Daniel's.

Am simțit cum focul rece mi se răsucește pe gât și am scos un mulțumesc oftat.

—Mai sunt destule de unde a venit ăsta. Spuse ea cu un râs gutural.

Am mai luat o înghițitură. Poate că alcoolul reușea să-mi dezlege limba.

Aveam atâtea întrebări.

Și-a sprijinit mâna uriașă pe piciorul meu.

—Nu te grăbi. Nu-ți face griji. Îți voi spune tot ce vrei să știi. Credeai că Aya doar se joacă un pic cu mintea ta. Și așa a fost. Dar asta nu înseamnă că tot ceea ce ai văzut, simțit și făcut a fost o iluzie. În niciun caz. Îți amplifică puterea minții pentru a putea accesa o realitate diferită. Cea pe care o conduc eu.

Am ridicat privirea spre ochii ei mari.

—Da, de-a lungul istoriei omenirii, credința a existat, suspiciunea a existat, speranța a existat. Vrăjitoare, șamani, femei înțelepte, rostind diferite vrăji, născocind diferite poțiuni, băgând oamenii în transă, predicând diferite rugăciuni și laude, diferite credințe, dar toate cu un singur element comun – slăvind-o pe Ea, Zeița, Creatoarea de viață, Amazoana – pe mine – pe Noi!

Ochii ei străluceau.

Simțeam că tot corpul meu se aprinde, arzând umilința.

—Împreună, Noi suntem de neînvins, puterile noastre sunt nelimitate. Motiv pentru care, desigur, am fost întotdeauna opuse Lui și asuprite de El, Stăpânul, Regele, Preotul, cel care arde vrăjitoarele pe rug, Torționarul, Tutorele, Tatăl, Soțul – hotărât să ne zdrobească și să ne controleze prin orice mijloace pe care le poate găsi – religie, căsătorie, sclavie, sex. „Omenirea – istoria” – Povestea lui.

A zâmbit, dar nu era un zâmbet prietenos. Am simțit cum mă strânge de mână.

—Orice poveste are un sfârșit, a continuat ea, cu o voce mai gravă. Iar povestea lui a ajuns cu siguranță la capitolul final. Robia a fost prea lungă, prea crudă. Ce-i prea mult strică. Ai văzut cum arată, cum se simte sfârșitul acestei robii.

Și-a îndreptat brațul drept în spate, în timp ce privea cadavrele cu gâtul frânt îngrămădite în spatele nostru.

—Așa că acum s-a întors pentru a mă privi în ochi, te invit să te alături iar Nouă și să te bucuri de întreaga putere a ființei tale, a sufletului tău, a destinului tău. Vrei să faci asta? Știu că ești suficient de puternică. Amintește-ți cum a fost ultima dată.

Cum aș putea să uit cea mai intensă experiență din viața mea? Încă puteam simți senzația de plăcere care mi-a trecut prin vene în timp ce mă alăturam distrugerii.

Dar asta a fost atunci când eram înconjurată de animalele alea însetate de sex. A fost ușor. Cum rămâne cu toți morții din spatele meu? Poate că erau odrasle ale diavolului, dar oare doar asta erau? Niște obsedați de sex care voiau să mă violeze?

—Uite, asta te va ajuta!

Și Amazoana s-a aplecat cu o fiolă de culoare închisă în mână, pe care a scuturat-o în paharul meu gol.

—Bea tot. Știi că vrei. Și, crede-mă, trebuie să o bei!

Știam deja ce era. Nu aveam nici cea mai mică îndoială. Deja puteam simți mirosul putred al junglei care se ridica din pahar; limba mea putea anticipa gustul mizerabil, iar gâtul mi se strângea la gândul că va juca rolul canalului spre stomac, înainte de a ajunge în sânge și de a-mi parcurge din nou corpul pentru a pune stăpânire pe creier și pe toată ființa mea.

—Haide, draga mea.

Mâna uriașă mi-o apropia de buze.

—Privește-mă în ochi.

Așa am făcut. Ochii uriași, ca niște tuneluri dintr-un univers paralel, un univers pe care îl puteam accesa cu o singură înghițitură.

—Trebuie să fii tu cea care decide, a spus ea, ținând paharul la doi centimetri de gura mea.

I l-am luat din mână, am învârtit ultimele cuburi de gheață și l-am dat pe gât.

Referințe

[1] Piese din repertoriul formației U2 – nota traducătorului

[2] Termen folosit în România pentru Mercedes-Benz – nota traducătorului

[3] Formă de salut în limba spaniolă – „Bună ziua, domnule!” – nota traducătorului

[4] Formă de salut în limba spaniolă – „La revedere, domnule!” – nota traducătorului

[5] Din limba spaniolă – „Așezați-vă aici, domnișoară” – nota traducătorului

[6] Din limba spaniolă – „Aici, vă rog” – nota traducătorului

[7] Din limba spaniolă – „Noroc!” – nota traducătorului

[8] Din limba spaniolă – Domnișoară – nota traducătorului